

Gosciny / Sempé

PITIRCİK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCİK'IN ARMAĞANLARI

Ceviren: Esra Özdoğan

4. basım

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

Pıtırıcık, yepyeni öyküleriyle
yeniden karşınızda!

30 yıldır tüm çocukların kahramanı olan Pıtırıcık'ın, tozlu raflarda kalmış öyküleri gün ışığına çıkmaya devam ediyor. Bilinmeyen Öyküleri adı altında yayımlanan bu kitapta, Pıtırıcık'ın, ailesinin ve artık isimlerini ezbere bildiğiniz arkadaşlarının hayatlarına ortak olmaya devam edeceğiz.

Yeni yıl hediyeleriyle, patenlerle, okuldaki ve evdeki matraklıklarla dolu bu kitabı bitirir bitirmez, bilmediğiniz diğer öyküleri de okumak için sıraya gireceksiniz. Ama sakın korkmayın, herkese yetecek kadar kitap var!

KDV İÇİNDEDİR
13.00 TL

GAN
ÇOCUK

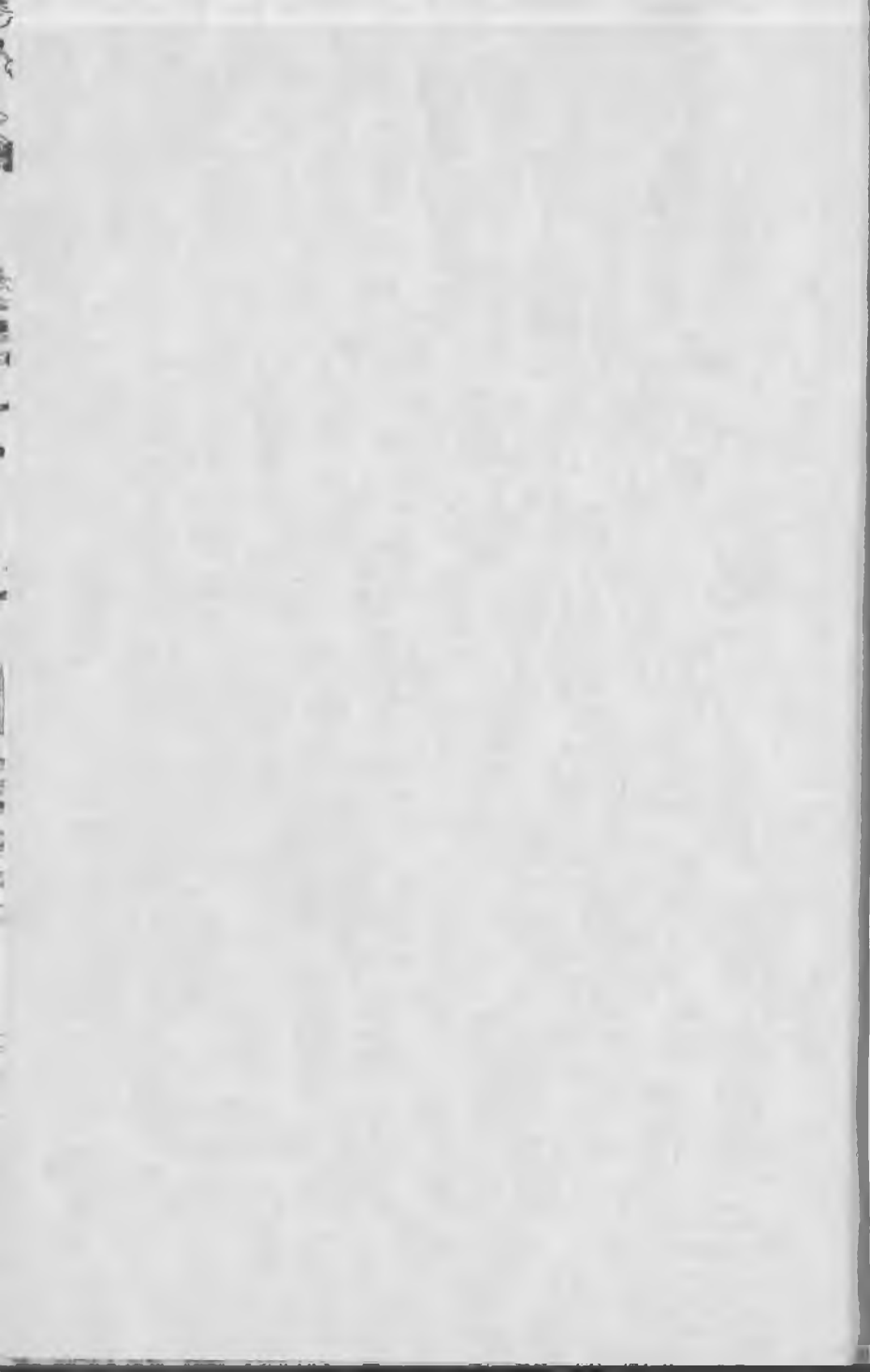
ISBN 978-975-0-

9 789750 71

Gosciny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

Çeviren: Esra Özdoğan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ayhan Matbaası

1. Basım: 2010

4. Basım: 2000 adet, Şubat 2013

ISBN 978-975-07-1117-6

Histoires inédites du Petit Nicolas

Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri, Pıtırıcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırıcık dünyasına ait karakteristik nitelikler René Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır.

Pıtırıcık'ın tüm basım ve yayın hakları

IMAV Editions'a aittir. "Pıtırıcık" hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.

© 2006 IMAV éditions / Goscinny - Sempé

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2. 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
COCUK

Bu kitabın sahibi:

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

1917

1917

1917

1917

1917

1971

Gilberte Gosciny'ye

Yayıncının Notu

Pıtırıcık Bilinmeyen Öyküleri Ekim 2004'te yayımlandıktan sonra, yine daha önce yayımlanmamış kırk beş öyküyü okur karşısına çıkarmaya hazırlanıyorduk.

1959-1965 yılları arasında, *Sud-Ouest Dimanche*'ta ve *Pilote* dergisinde yayımlanmış bu metinlerin babamın arşivinin karanlığından çıkarılıp onları keşfedecek okurların beğenisine sunulma vakti geldi artık.

Pıtırıcık, Bilinmeyen Öyküleri'nin bu cildinde, artık herkesin tanıdığı okul çocuğunun yeni şaklabanlıklarına tanıklık edeceğiz. Yazarlar, bir kez daha, kişileri en olmadık durumlarda karşımıza çıkararak şaşırtacaklar bizi. Okura tadımlık bazı örnekler vermek gerekirse, bu derlemede, örneğin, *Çarpım*'ın yoldan çıkışına, *Karagöz*'ün bir kararına karşı genel bir ayaklanmaya, sınıfın sonuncusuyken sondan

ikinciliğe yükselen Dalgacı'nın derslerde gösterdiği baş döndürücü ilerlemelere, anneanneninin (annenin annesinin) varlığını iyiden iyiye hissettirerek geri dönüşüne tanık olacağız. Ayrıca Pıtırıcık'a berberde, havuzda, hatta bir çikolata fabrikasında eşlik edeceğiz.

Okul bahçesinden arsaya, oradan oyun parkına, Pıtırıcık, Lüplüp, Sırım, Toraman, Gümüş, Dalgacı ve diğer arkadaşları şaşırtıcı hayal güçleriyle birçok sürpriz hazırlıyorlar bize.

Kısacası, Gosciny'nin yarattığı bu çocuk diliyle Sempé'nin şiirsel, matrak ve kıvrak çizgilerinin olağanüstü simyası sayesinde büyülmüş bir dünyayla karşı karşıyayız! Kimi zaman çocuksu, sevecenlik dolu ya da gülünç, kimi zaman da dokunaklı olabilen her öykü, çocuk olmanın ya da o zamanları anımsamanın tasasız keyfini yaşatacak.

Elli yıl önce yaratılmış Küçük Pıtırıcık'a yediden yetmişe herkes bayılıyor. Sempé ile Gosciny gibi iki yaratıcının dostluğunun meyvesi olup da böylesi olağandışı bir yazgıya sahip olmamak olası mıdır? Hele ki iki aykırı dehanın çocukluk anılarından doğmuşken!

Yediden yetmişe tüm okurlar keyif verdiği ölçüde bambaşkalığını da koruyan bu yapıta bayılıyor. Acaba ilk kim söylemiştir arkadaşına, "Oku bunu, bayılacaksın!" diye? Bunu söyleyen bir yetişkin mi olmuştur, bir çocuk mu? Baba mı, oğul mu? Büyükanne mi, torun mu? Çünkü herkes bir öteki okurun yanında kitabı ilk kendisinin keşfettiğini öne sürer!

Küçük Pıtırıcık kesinlikle gerçekçi bir evrende sahne olsa da, babam ve Jean-Jacques Sempé büyülü bir dünya kurmuşlardır aslında, çocuklar büyüklere içlerini okuyarak, alayla, ama hep sevecenlikle bakarken; büyükler de aslında hiç aslı olmayan sorunlara olgunluktan uzak bir yaklaşımla çözüm ararlar!

Ama bu formül hep işler çünkü yaşamdan alır kaynağını: Hangi çocuk kendisini anne babasını davranışının doğruluğundan kuşku duyarken yakalamamıştır ki? Yeniden çocuk olup da komşusuyla gönlünce kavga edebilmeyi, işyerinde kâğıttan uçaklar uçurmayı istememiş bir yetişkin var mıdır?

Ama Pıtırıcık bir yıldızdır ve bu nedenle yıldızlara özgü bir davranış bekler! İşte bu nedenle, Jean-Jacques Sempé fırçasını yeniden alarak, babamın çizimleri bulunamayan ona yakın öyküsünü yeniden resimledi.

Şimdi, yayımlanmamış bu yeni öyküler elinizdeyken, Küçük Pıtırıcık'ın serüvenlerinde son perdeye geldik diyebilir miyiz? Gösteri sona erdi mi gerçekten? Belki de hayır... Bu konuda yaratıcıların sınırsız hayal gücüne güveniyoruz!

Küçük Pıtırıcık bir tiyatro oyunu olsaydı, izleyicilerden o kadar çok alkış alırdı ki bizim küçük oğlan bis yapmak zorunda kalırdı.

İşte o bis, burada, ellerinizin arasında!

Anne Gosciny

Pıtırıcık

"Çok kıyak!"

Lüplüp

"Sürekli bir şeyler yiyen
şişko bir arkadaştır."

Toraman

"Çok güçlüdür,
arkadaşların suratına
yumruk indirmeye bayılır."

Gümüş

"Babası çok zengindir,
ona her istediğini alır."

Çarpım

"Sınıfın birincisi,
öğretmenin de kuzusudur.
Biz onu pek sevmeyiz."

Sırma

"Sırma çok tatlı, sanırım
ileride evleneceğiz."

Tıngır

"Bilye oynamaya bayılır.
Doğrusu çok da iyi oynar; bir
attı mı, tak, hiç kaçırmaz."

Sırım

"Çok güzel bir düdüğü
vardır, babası polistir."

Dalgacı

"Sınıfın sonuncusudur.
Öğretmen ne zaman
tahtaya kaldırırsa
ceza alır."

Annem

"Yağmur yağdığında, konuklarımız da varsa evde kalmaya bayılırım ben. Annem atıştırmak için nefis şeyler hazırlar çünkü."

Babam

"Babam işten daha geç çıkar, ben okuldan daha erken gelirim. Ama onun ödevleri olmaz."

Anneannem

"Tatlıdır benim anneannem. Bana bir sürü şey getirir, her söylediğime de güler."

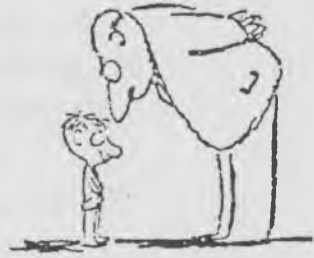
Bay Sivrikulak

"Komşumuzdur, babama takılmaya bayılır."

Öğretmenimiz

"Şaklabanlık yapmadığımız zamanlarda çok tatlı, çok güzeldir."

Karagöz

"Bizim gözetmenimizdir, biz bütün öğrenciler ona 'Karagöz' deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır."

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ
PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

İçindekiler

- Sevgili Noel Baba, 21
Pıtırıcık'ın Noel'i, 32
Patenler, 48
Evimiz, 56
Berberde, 63
Sihirbaz, 73
Aritmetik Sınavı, 83
Gümüş'ün Gemisi, 92
Anneme Yardım Ediyorum, 101
Pıtırıcık ile Sivrikulak, 109
Okul Bahçesinde Tamirat Var, 116
Babam Göbeğini Eritiyor, 123
Ragbi, 131
Okulda Sinema, 140
Anneannem, 148

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

Sevgili Noel Baba

Yazmayı öğrendiğimden bu yana her yıl yaptığım gibi, ki bu çok ama çok yıllar ediyor, annemle babama siz Noel Baba'ya yine bir mektup göndereceğimi söyledim. Noel armağanlarımı istemek için.

Canımı sıkan bir şey oldu ama. Babam beni dizlerine oturttu. Dedi ki, bu yıl pek zengin değilmişsiniz, özellikle de o beklenmedik olaydan sonra. Hani şu kızığınız için ödemeniz gereken para var ya, o işte.

Öteki kızaklı budala kendi kızığıyla gelip sizinkine çarpmış. Tanıklar varmış ama, sigorta şirketinin söylediği hiç de doğru değilmiş. Olan size olmuş işte.

Aynı şey geçen hafta babamın arabasının başına geldi. Kendisi hiç mi hiç hoşnut değildi.

Hem sonra babam bana cömert ve tatlı davranmamı, kendim için armağanlar istemek yerine sevdiğim herkes için, arkadaşlarım için armağanlar iste-

mem gerektiğini söyledi. Ben de dedim ki, n'apalım, olur, dedim.

Sonracıma annem beni öptü, onun kocaman oğlu olduğumu söyledi. Dedi ki, kızığınızın başına gelenlere karşın, beni tamamen unutmayacak kadar birkaç kuruşunuz kalmış olabilirmiş. Benim annem biraz tatlıdır da.

Diyeceğim o ki, kendim için bir şey istemiyorum.

Babamla annem için benim de binebileceğim büyüklükte küçük bir otomobil iyi olurdu. Pedal çevirmeye gerek kalmadan kendi kendine çalışan, yanan farları olan bir araba, tıpkı kazadan önce babamın arabasındaki farlar gibi.

Bu otomobili okuldan biraz daha uzaktaki dük-

kânın vitrininde gördüm. Onu annemle babama verebilerseniz çok iyi olur. O zaman hep bahçede oynarım çünkü, söz. Annemi de öfkeden kudurtmam bir daha, evde sürekli koşturup durmamdan, mutfakta maskaralıklar yapmamdan hiç hoşlanmaz da.

Sonracıma babam da gazetesini rahat rahat okur. Salonda top oynadığımda çok öfkelenir çünkü. Bunu hak etmek için ne yapmış olabileceğini sorar, işyerinde zor bir gün geçirdikten sonra evde biraz kafa dinlemek istediğini söyler.

O küçük otomobili bizimkilere verecek olursanız eğer, kırmızı olanı seçin, lütfen. Mavi de var ama sanırım kırmızıyı daha çok severler.

Öğretmenime gelince; çok maskaralık yapmadığımızda çok tatlıdır, çok güzeldir kendisi. Onun için

bu yılki tüm aritmetik problemlerinin çözümünü rica edecektim. Bize kötü notlar vermek öğretmenimizin hiç hoşuna gitmez çünkü. Genelde şöyle der bana:

“Sana sıfır vermek hiç hoşuma gitmiyor, biliyor musun Pıtırıcık? Daha iyisini yapabileceğini biliyorum.”

Yani tüm aritmetik problemlerinin yanıtını alabilirsem, çok kıyak olur. Böylece öğretmenim bana bir sürü iyi not verir, bu da çok ama çok hoşuna gider. Bayıldığım bir şey varsa, o da öğretmenimi hoşnut etmektir.

Hem ayrıca öğretmenin kuzusu olan Çarpım her dakika sınıf birincisi olamaz. Oh olur ona, canımı sıkıyor çünkü. Ne yani, yalan mı, iyi valla!

Gümüş, bir arkadaşımızdır. Babası çok zengindir, ona her istediğini alır. Daha yeni bir silahşor kostümü alındı ona, müthiş, bir kılıcı var, fışşşşt, fışşşt, tüylü bir şapkası var, her şeyi var.

Ama silahşor kostümü olan tek arkadaşımız Gümüş olduğu için, bizlerle oynadığında hiç hoş olmuyor, özellikle de kılıçlar yüzünden. Biz cetvellerimizi kılıç yapıyoruz ama aynı şey değil işte.

Benim de bir silahşor kostümüm olsaydı, Gümüş çok hoşnut olurdu. Benimle fışşşşt, fışşşt, yan yana çarpışırdı. Ötekilerin cetvelleri olurdu, hepsini yenerdik, kazanan hep ikimiz olurduk.

Bir başka arkadaşım olan Lüplüp’e gelince, çok

basit; Lüplüp tıkmaya bayılır. Benim bir sürü param olsaydı eğer, Lüplüp'ü her gün okul çıkışı pastaneye götürürdüm. Çok sevdiğimiz çikolatalı ekmeklerden yedik. Lüplüp şarküteriye de çok sever. Ama çikolatalı ekmeklerle yetinecek, sonuçta parayı ben ödüyorum. Beğenmiyorsa gidip kendisi alsın şarküteriden istediğini. İyi valla!

Tıngır'a gelince; bilye oynamaya bayılır. Doğrusu çok da iyi oynar; bir attı mı, tak, hiç kaçırılmaz. E biz de n'apıyoruz, artık onunla bilye oynamak istemiyoruz. Çünkü sahicisine oynadığımızda tüm bilyelerimizi kaybediyoruz. Tıngır'ın da teneffüste canı sıkılıyor.

"Hadi çocuklar, hadi n'olur!..." diyor sürekli. Çok üzücü bir durum. Anlayacağınız, bir sürü bilyem olsaydı eğer, Tıngır'la oynamayı kabul ederdim. Çünkü o pis mızıkçı her dakika kazansa da, benim hep bir sürü bilyem olurdu.

Toraman, çok güçlü kuvvetlidir, arkadaşların burnuna yumruk atmaya bayılır. Bana sizden boks eldiveni isteyeceğini söyledi, böylece teneffüste çok eğleneceğiz.

Ama bana kalırsa Toraman'a verilecek en iyi hediye ona bu eldivenleri vermemek olur. Yalan mı? Neler olacağını biliyorum çünkü: Toraman eldivenlerle gelecek, burnumuza yumruk indirmeye başlayacak. Bize de ne olacak? Burnumuz kanayacak, bağırıp çağıracağız. Gözetmen gelecek, Toraman'a ceza vere-

cek. Arkadaşlarımızdan biri okuldan sonra cezaya kalınca da hepimiz çok üzüleceğiz.

Eğer gerçekten birilerine boks eldiveni vermeniz gerekiyorsa, iyisi mi, siz onları bize verin. Böylece Toraman'ın da başı ağrımaz.

Dalgacı'ya gelince; kendisi sınıfın sonuncusudur. Öğretmen onu ne zaman tahtaya kaldırırsa ceza alıp teneffüse çıkamaz. Sonracıma, karneler dağıtıldığında da evinde bir sürü tantana kopar. Sinemadan, tatlıdan, televizyondan yoksun bırakılır. Her zaman bir şeylerden yoksun bırakılır zavallı. Üstelik okul müdürü sınıfta, herkesin önünde, sonunda hapsi boylayacağını söyledi ona. Bu da Dalgacı'nın annesiyle babasına çok acı verecekmiş, onlar Dalgacı'ya iyi bir eğitim vermek için neler nelerden yoksun kalıyorlarmış.

Ama ben Dalgacı'nın neden sonuncu olduğunu biliyorum. Neden sınıfta hep uyuduğunu da. Aptal ol-

duğundan değil, Sırım'dan daha aptal değil örneğin. Yalnızca yorgun, o kadar.

Dalgacı ileride, büyüdüğünde, Fransa Turu'na katılmak için o güzelim, sarı bisikletiyle sürekli antrenman yapıyor. E tabii hep antrenman yaptığı için ne derslerini öğrenebiliyor ne de ödev yapabiliyor. Ödevlerini yapmayınca da, öğretmen ona hep yüzer kez yazacağı tümceler ve fiil çekimleri veriyor.

Dalgacı'nın işleri çoğaldıkça çoğalıyor. Böyle olunca da antrenmanları aksıyor. Sonra ne mi oluyor? Pazar günleri bile çalışmak zorunda kalıyor Dalgacı.

Anlayacağınız, Dalgacı'nın sınıfın sonuncusu olmaması için; sinemadan, tatlıdan, televizyondan

yoksun kalmaması için bisikletini elinden almanız en iyisi olacak.

Gerçekten de böyle devam ederse, müdürün dediği gibi, kodesi boylayacak. Fransa Turu için dışarı çıkmasına da izin vermeyecekler. Bisiklete gelince; siz de evet derseniz, Dalgacı büyüüp de okula gitmesine gerek kalmayana dek bende kalabilir.

Karagöz'e geldi sıra. Kendisi bizim gözetmenimizdir, bu gerçek adı değil ama. Ona karşı çok anlayışlı olmak lazım.

Gerçekten de okul bahçesinde koşturup durur Karagöz. Dövüştüğümüzde bizleri ayırır, futbol oyna-

mamızı engeller –müdürün penceresine olanlardan sonra–, maskaralık yaptığımızda koşup bizi yakalar, tek ayak üstünde bekletir, okul sonrası cezaya bırakır, yüzlerce kere yazılacak tümceler verir, teneffüsün sonunu bildiren zili çalar.

Çok ama çok yorgun bizim Karagöz. Bence ona hemen tatil vermelisiniz, böylece Karakent'teki evine gidip orada uzun süre dinlenebilir.

Ayrıca haksızlık olmasın diye, Karagöz yokken onun yerini alan Bay Sinekkovmaz'a da izin vermelisiniz bence.

Sırma'ya gelince; kendisi küçük bir kızdır, bizim yan komşumuz olur. Pespembe yanakları, mavi gözleri, sapsarı saçları vardır. Sırma için harika taklalar atmak isterdim. Takla atanları izlemeye bayılır Sırma. Benim taklalarımın en müthiş taklalar olmasını sağlarsanız eğer, Sırma şöyle der: "Pıtırıcık şampiyonlar şampiyonu." E bu da onu çok ama çok hoşnut eder.

Sevdiğim herkes için sizden bir şeyler istemiş oldum işte. Ama sevdiğim o kadar çok insan var ki, arada unuttuklarım olmuş olabilir. Onlara da bir sürü, bir sürü, ama bir sürü güzel armağanlar getirin lütfen.

Kendim için, söylediğim gibi, hiçbir şey istemiyorum.

Ama birkaç kuruşunuz kaldıysa eğer ve ne bileyim, bana bir sürpriz yapmak gelirse içinizden,

çekinmeyin. Babamla annemin arabasını gördüğüm dükkânın vitrinindeki uçağı getirip bir sürpriz yapabilirsiniz örneğın.

Ama bacadan geçerken dikkatli olun, uçak da otomobil gibi kırmızı çünkü, çok çabuk kirlenebilir.

Son olarak da elimden geldiğince uslu duracağıma söz veriyorum ve size MUTLU NOELLER diliyorum.

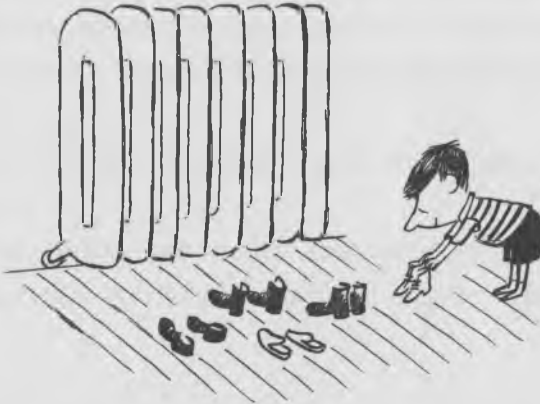

Pıtırıcık'ın Noel'i

Bu akşam evimizde Noel yemeği veriliyor. Annemle babam bir sürü arkadaşlarını davet ettiler.

Bay Sivrikulak gelecek örneğin, kendisi komşumuzdur. Sonracıma Bayan Sivrikulak gelecek, kendisi komşumuzun karısıdır, çok da tatlıdır. Lüplüp'ün annesiyle babası gelecekler. Lüplüp her dakika tıkanan şişko bir arkadaşımıdır. Benim tanımadığım başkaları da gelecek, anneannem gelecek, müthiş olacak.

Babam bugün sabahtan hazırlıklara başladı. Annem ona daha erkenden başlaması gerektiğini söyledi ama babam her şeyi hemencecik halledeceğini, ne yaptığını bildiğini söyledi. Sonracıma arabaya atlayıp büyüklerin armağanlarının asılacağı Noel ağacını almaya gitti.

Benim armağanlarıma gelince; onları Noel Baba getirip odamın radyatörünün önüne koyduğumuz ayakkabıların içine bırakacak; bizim şöminemiz yok da.

Babamı çok, ama çok bekledik. Sonunda içeri girmek için kapıyı açtı. Hiç de keyifli görünmüyordu. Şapkası ters dönmüştü, omzunda da üstünde yaprak kalmamış uzun, kütük benzeri bir şey vardı.

“Noel ağacımız bu mu?” diye sordu annem.

Babam da evet, bu olduğunu, ağaç satıcısının önünde arabasının bozulduğunu, otobüsle dönmek zorunda kaldığını, bunun da hiç ama hiç kolay olmadığını çünkü otobüste bir sürü ağaçlı adam olduğunu, biletçinin de hepsine öfkelenildiğini açıkladı. Biletçi demiş ki, bir ormanda yolculuk etmek için maaş vermiyorlar bana, demiş. Ağaç dallarının gözlerine girdiğini söylemiş. Bunun üzerine babam da öfkelenmiş, yola yürüyerek devam etmek zorunda kalmış. O itiş kakış içinde de ağaç biraz hırpalanmış ama süslenince hiçbir şey anlaşılmayacakmış, ağaç çok ama çok güzel olacaktı.

Sonracıma babam dedi ki:

“Gel Pıtırıcık. Ağacı süslerken bana yardım edeceksin.”

Ben de acayip sevindim. Ağaç süslemek çok eğlencelidir çünkü. Geçen yıl, daha küçükken çok hoşuma gitmişti.

Tavan arasına çıkıp içinde cam kürelerin, çiçekli taşlı kordonların, lambaların olduğu kutuyu bulduk.

Babam ağacı yemek odasına koymuştu. Kutuyu merdivenlerde düşürdükten sonra geriye kalan cam küreleri ağaca yerleştirmeye başladı.

Cam kürelerden sonra babam dalların arasına rengârenk minicik lambaları koydu. Ama bu çok zamanını aldı çünkü elektrik kordonu kördüğüm olmuştu.

Babam yere oturdu. Kordonu çözmeye çalışırken, ben duymayayım diye alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Ama ben bunların küfür olduğunu biliyorum. Tıpkı teneffüste yüksek sesle söylediklerimiz gibi.

Sonracıma kordon çözüldü.

“Bak gör, ne güzel olacak,” dedi babam.

Fişi prize taktı, kıvılcımlar çaktı, müthişti doğrusu. Ama babam böyle olsun istemiyordu herhalde. Lambalar yanmadı ama elleri yandı çünkü. Sonracıma benim bilmediğim bir küfür etti.

Ama çok güçlüdür benim babam. Aksaklığı giderdi. Evde elektrikler kesildiği için bodruma inip

sigortaları iki kez tamir etti, böylece küçük lambalar yandı.

Çok güzel oldu gerçekten, özellikle de süslemeleri eklediğimizde.

Annem gelip ağaca baktı. Çok güzel olduğunu söyledi.

Ama şimdi de tüm konukların oturabilmesi için yemek masasının büyütülmesi gerekiyordu.

Babamın çok canı sıkıldı bu işe. Bu iş için birisinden yardım alması gerekiyordu çünkü.

Ben kendisine yardım etmeyi önerdim. Ama babam benim çok küçük, çok sakar olduğumu, maskaralıktan başka şey yapmayacağımı söyledi.

"N'apalım, gidip şu Sivrikulak olacak budalayı çağırayım bari," dedi babam.

Babam kapıyı açtı. Bizim zili çalmak üzere olan Bay Sivrikulak'la çarpıştı.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu babam.

"Gelip sana yardım edeyim dedim. İşin içinden tek başına çıkamayacağın çok belliydi," dedi Bay Sivrikulak.

"Hah! Benim sana ihtiyacım yok, şapşal. Kulübe ne geri dön, bu akşama kadar da çıkma."

"Ama baba, masayı büyötmek için gidip Bay Sivrikulak'ı çağırılmayacak mıydın sen?" diye sordum.

İşte bu çok büyük haksızlıktı. Babamı çok severim, ama büyük haksızlık etti.

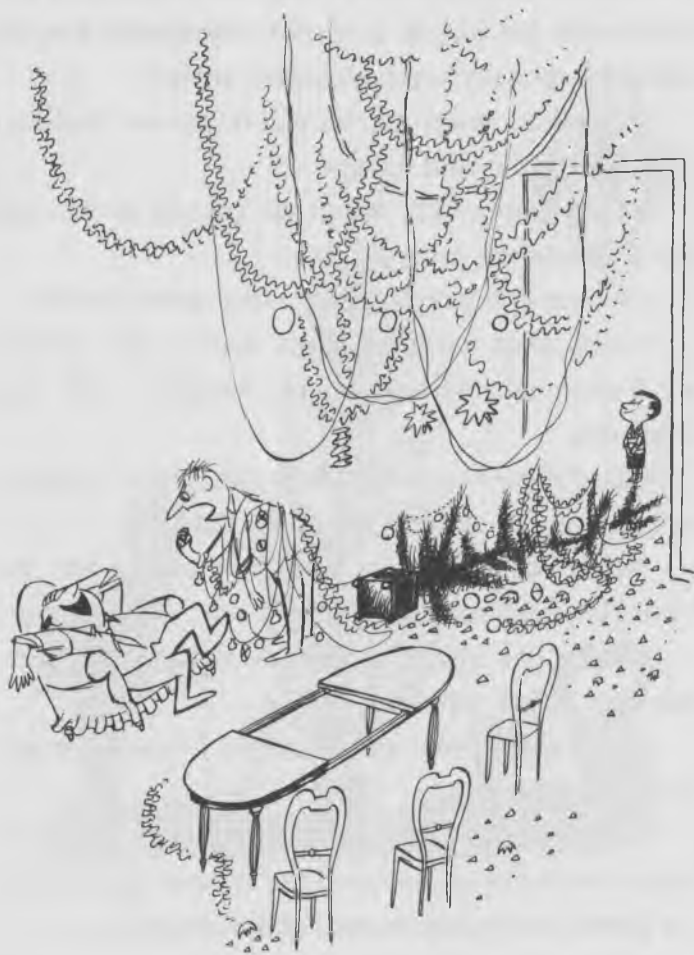
Kendi işime bakmamı, kimseye ihtiyacı olmadığını söyledi.

Bay Sivrikulak durmaksızın gülüyordu. Anladığım kadarıyla bu durum babamın hiç hoşuna gitmiyordu.

Tam o sırada annem mutfaktan bağırdı:

"Masaya yardım etmesi için Sivrikulak'ı çağırдың mı?"

Daha önce Bay Sivrikulak gibi gülen birini gör-

memiştim. Benim de gülesim geldi. Gülmeyen biri varsa, o da babamdı.

“Hadi, hadi, soytarılığı bırak da şu masa işini halledelim,” dedi.

Bizim yemek odasındaki masa yuvarlaktır. Büyütme için iki yanından çekilir. Ortadaki boşluğa annemin uzatma tahtası dediği parçalar konur.

Masayı çekip açmak çok ama çok zordur, sürekli sıkışır.

Babam masanın bir yanına geçti, Bay Sivrikulak da öbür yanına, hâlâ gülüyordu.

“Bırak artık gülmeyi, sana söylediğim zaman da masayı çek,” dedi babam.

Sonra babamın “Hooooo” demesiyle masa bir anda açılıverdi. Babam, “fiyyuu”, Noel ağacına yapıştı. Gülmeye hâlâ devam eden Bay Sivrikulak da halının üstüne oturdu.

Annem mutfaktan koşarak geldi. Masayı yağladığını söylemeyi unutmuş.

Ağacın içinde oturan babamı kaldırdık. Her yerini Noel süsleri, cam küreler sarmıştı. Ama en kötüsü de lambaların sönmüş olmasıydı.

“Aa, bakın koca bir Noel armağanı,” dedi Bay Sivrikulak. Sonracıma aksırıp öksürmeye başladı çünkü gülmekten neredeyse boğuluyordu.

Babam ayağa kalktı, çok öfkelenmişti.

“Yaa, öyle mi?” dedi.

“Evet, aynen öyle,” dedi Bay Sivrikulak.

Sonracıma birbirlerini biraz itip kakmaya başladılar.

Annem mutfaktan “Yeter artık!” diye bağırınca da ayrıldılar.

Çok ama çok eğlendik.

Ağacı kaldırıp üstündekileri yerleştirmek kolay oldu. Pek fazla cam küre kalmamıştı zaten.

Ama lambaların yeniden yanması için yeni sigorta telleri bulup bağlamak uzun sürdü, evde elektrik kesilmişti çünkü.

Daha sonra babam yemek odasını fenerlerle, yapraktan süslemelerle, çobanpüskülü dallarıyla süslemeye koyuldu. Çobanpüskülleri insanın eline batıyor ama çok güzeller.

“Sana ihtiyacım yok,” dedi babam Bay Sivrikulak’a.

Ama Bay Sivrikulak çok ince bir adam olduğu için kalmakta ısrar etti.

Babam süslemeleri tavana yakın bir yere asacaktı, oraya çivi çakmak için tabureye çıktı.

“Dikkat et!” dedi Bay Sivrikulak. “Orası alçıdan bir bölme, duvarda delik açarsın.”

Ama babam ona evinin neresinde ne olduğunu gayet iyi bildiğini, kimsenin aklına ihtiyacı olmadığını söyledi.

Ama ben babamın biraz kuşkuya düştüğünü anladım. İlk çiviyi dikkatle çaktı, bir şey olmadı.

“Hah! Bak işte, gördün mü?” dedi babam.

İkinci çiviye çakmak için çekici sertçe indirdi. İndirmesiyle de duvarda koca bir delik açıldı, her tarafa alçılar saçıldı. Bay Sivrikulak'ın üstüne de geldi ama gülmeye devam etmesine engel olamadı. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

Babam elinden bir kaza çıkacağını söyleyerek haykırmaya başladı. Annem gelip neler olduğunu sordu.

Babam elini duvarda açtığı deliğin üstüne koyarak her şeyin yolunda olduğunu, çalışırken rahat bırakılmak istediğini söyledi.

Anneme olup bitenleri anlatacaktım ama babam gözlerini kocaman açarak baktı bana. Susmanın daha iyi olacağını anladım.

“Peki, mutfağıma geri dönüyorum. Elini oradan çekebilirsin, duvarın öbür yanında da alçılar var çünkü,” dedi annem.

Annem gidince, babam Bay Sivrikulak'a evine gitmesini söyledi.

Bay Sivrikulak da peki, olur, dedi. Bu kadar gülmek tansiyonu için iyi değilmiş.

“Süslemeleri yapıştırıcı bantla tuttursak olmaz mı?” dedim.

Babam çok hoşnut oldu. Bunun harika bir fikir olduğunu, benim de babasının oğlu olduğumu söyledi.

Ama bu da işe yaramadı, yapıştırıcı bant süslemeleri pek iyi tutmadı çünkü. Babam tam bitirmişken hepsi aşağı iniverdi.

Babam tabureden inip oturdu. Başını elleri arasına aldı, öylece kalakaldı.

Ben de onun dinlendiğini görünce fırsattan yararlandım. Bu akşam yemekte konuklarla birlikte oturup oturamayacağımı sordum.

“Hayır,” dedi babam.

Ben de bunun büyük haksızlık olduğunu, çok mutsuz olduğumu, gidip odamda yatmamın hiçbir anlamı olmadığını söyledim.

Devam edecek olursam beş kardeşin geldiğini söyledi. Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım.

Annem mutfaktan koşarak geldi. Bu gürültü partirtıda akşam için hiçbir şeyi hazır edemeyeceğini, hindinin yanacağını söyledi ve süslemeler nasıl hâlâ asılmamış olduğunu sordu.

Bu iş babamın hiç hoşuna gitmedi. Herkesin onu deli ettiğini söyleyerek bağırmaya başladı.

Ben de bu akşam konuklarla oturmazsam evi terk edeceğimi söyledim.

Annem beni kucakladı. Eğer odama gidip yatmazsam Noel Baba'nın gelip ayakkabıların içine güzel armağanlar bırakmayacağını söyledi.

İşte bu düşündürdü beni.

"Tamam o zaman, olur," dedim.

Annem öptü beni. Mutfağa dönmeden önce, babama konukların iki saat içinde geleceğini, acele etse iyi olacağını söyledi.

"Her şey tam vaktinde hazır olacak," dedi babam.

Acayip iş çıktı ama babama. Süslemeleri yeniden yapıştırdı ki hiç kolay değildi, bant hâlâ pek iyi tutmuyordu çünkü.

Üstelik annem hazır olup olmadıklarını görmek için mutfağın kapısını açınca cereyan hepsini düşürdü. Sonunda raptiyelerle tutturduk.

Sonracıma babam mahzenden şarap şişelerini alıp getirdi. Ama sonra yeniden aşağı inmek zorunda kaldı. Büyüklerin armağanlarını ağaç dallarına tutturmaya kalkınca ağaç yine devrildi, sigortaları attırdı tabii.

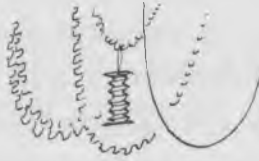
Sonra yerleri süpürmek zorunda kaldı, her yer pislik içindeydi çünkü.

Ama müthiştir benim babam. Her şeyi zamanında bitirdi!

Çok yazık oldu ama. O kadar yorulmuştu ki, konuklar gelmeden gidip benim gibi yatmak zorunda kaldı.

Sonuçta bir şey kaybetmiş sayılmaz. Onun ayak-kabılarını da radyatörün önüne koydum ben. Böylece çok güzel armağanlar alacak Noel Baba'dan, tıpkı benim gibi, ve umarım hepiniz gibi!

MUTLU NOELLER!

Patenler

Okula bir sürü şeyler getiren arkadaşlar olur hep. Kıtır örneğin, bir keresinde bembeyaz bir fare getirmişti. Ama öğretmenin hiç ama hiç hoşuna gitmedi bu iş. O kadar çok haykırdı ki fareyi korkuttu.

Kıtır fareyle birlikte okuldan gönderildi. Çok yazık oldu, biz fareyi çok seviyorduk çünkü, çok tatlıydı farecik.

Çok güçlü kuvvetli bir arkadaşımız olan Toraman bir keresinde boks eldivenleriyle geldi. Ama o kadar eğlenceli olmadı. Toraman teneffüsü hepimizin burnuna yumruklar indirerek geçirdi çünkü.

Lüplüp, bir başka arkadaşımız, hep yiyecek şeyler getirir. Bize asla vermez onlardan. Kendisine yetecek kadar getirdiğini söyler. Sınıfta onun sırasını hemen tanıyabilirsiniz, üstü kırıntılarla doludur.

Dalgacı bir keresinde babasından bir mazeret

kâğıdı getirdiğinde çok eğlendirmişti bizi. Bu kâğıtta neden ödevlerini yapamadığını anlatıyordu. Ama öğretmen Dalgacı'yı cezalandırdı, yazım yanlışlarından mazereti onun yazdığını anlamıştı çünkü.

O günden beri Dalgacı dilbilgisi dersine çok çalışır, hazır olduğunda yazacağı mazeretlerde yanlış yapmak istemiyor çünkü.

Sınıfın birincisi Çarpım'ın bize getirdiği tek şey kızamık oldu. Bu da kıyak bir şeydir çünkü üç hafta evde kalır, okula gitmezsiniz. Ama üzücü olan yanı, yalnızca bir kez kızamık olabilirsiniz. Neyse, kabakulak ve suçiçeği çıkarmadım, onları dört gözle bekliyorum.

Ama arkadaşların en kralı Gümüş'tür. O okula hep oyuncak getirir. Babası çok zengindir, ona her istediğini alır.

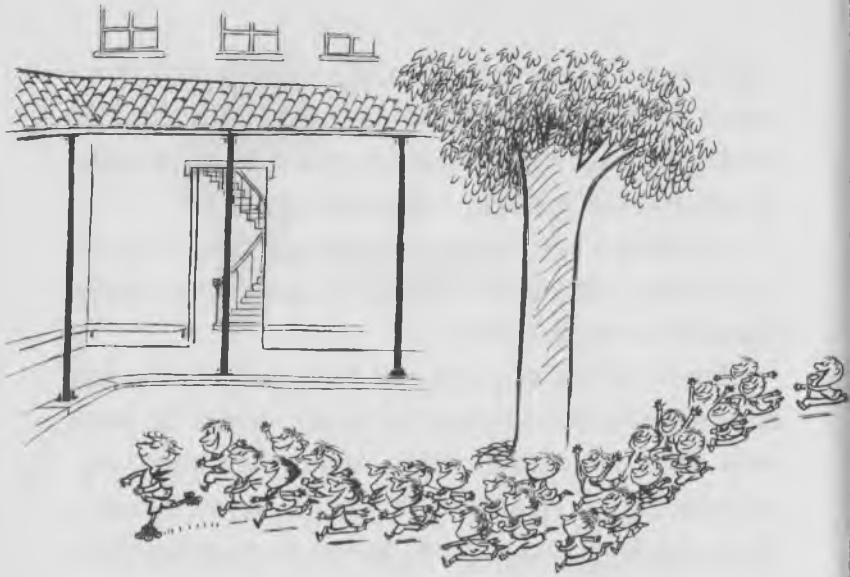
İşte bu yüzden, bu sabah Gümüş'ü elinde koca bir paketle okula girerken gördüğümüzde hemen sorduk:

"Nedir o Gümüş? Gümüş, ne var elinde?"

"Teneffüste görürsünüz," dedi Gümüş. Bizi meraklandırmaya bayılır zaten.

Teneffüsü her zamankinden daha da sabırsızca bekledik. Zil çaldığında hepimiz koşarak çıktık sınıftan. Gümüş dışında tabii, okul bahçesine ağır ağır indi o. Budala, n'olucak!

Gümüş etrafına toplandığımızı görünce paketi açtı. İçinde ne vardı inanamazsınız: bir çift paten!

Kocaman, çok hızlı giden parlak tekerlekleriyle yepyeni patenler!

“Bize de verecek misin?” diye bağırdık hepimiz.

Ama Gümüş bizi duymamış gibi yaptı. Patenlerini ayağına geçirip kaymaya başladı.

O kadar hızlı gidiyordu ki bahçede bir aşağı bir yukarı kayıp duruyordu. Biz de onun peşinden gidiyor, “Bize de verecek misin? Hı? Bize de verecek misin?” diye bağıırışıyorduk.

Gümüş’ün patenleriyle çok ama çok eğleniyorduk.

Sonracıma gözetmenimiz koşarak geldi. Biz bütün öğrenciler ona “Karagöz” deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır.

Gümüş’e sordu:

"Bu tuhaf şeyleri okul bahçesine getirmene kim izin verdi, öğrenebilir miyim?"

"Ama kimseye zarar vermiyorum ki, üstelik yasak da değil," dedi Gümüş.

"Olabilir, ama tehlikeli. Düşüp dizlerini kanatacaksın, o zaman çok güzel kayarsın."

"Yok yok, hiç de tehlikeli değil, denemek ister misiniz?" diye sordu Gümüş.

"Benimle dalga geçmeye kalkışma, küçük dostum. Hadi bakayım, gözüm üzerinde, ama bir yerin incinirse ağlayıp zırlamak yok," dedi Karagöz.

Sonracıma Karagöz birbirlerini taşlarla kovalayan büyüklerle uğraşmaya gitti.

"Seni gidi yağcı," dedi Toraman Gümüş'e. "Biz istediğimizde duymuyorsun bile, ama Karagöz'e patenleri vermeye dünden razısın."

"Yağcı mı dedin sen? Bir daha söyle bakayım!" dedi Gümüş.

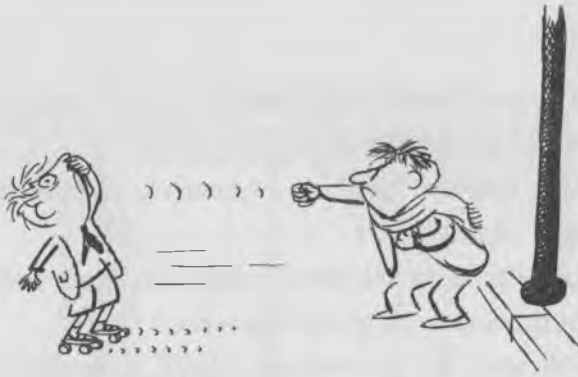
"Yağcısın işte, yağcı," dedi Toraman. Sonracıma Gümüş'ün burnuna yumruğu indiriverdi.

Gümüş de ayağında patenlerle geri geri kayıp biraz ötede yere yapıştı.

"Şu patenleri bir çıkarayım, gününü göreceksin sen!" dedi Gümüş.

Sonracıma patenlerini çıkardı, ayağa kalktı ama Toraman onun burnuna bir yumruk daha indirdi.

"Sayılmaz, bakmıyordum ki!" dedi Gümüş.

Doğru değildi bence, Gümüş'ün baktığını görmüştüm çünkü. Aslında Toraman'ın yumruğunu görürnce gözlerini şaşş yapmıştı.

"Seni gidi şaşşal, şu patenleri bana verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu Toraman.

"Tamam," dedi Gümüş.

Kendisi iyi bir arkadaştır, aptal da değildir.

Toraman patenleri ayağına geçirdi, sonra da hemen düştü. Kalkmaya çalıştı ama yine düştü.

"Ne yani, kaymayı bilmiyor musun?" diye sordu Gümüş.

"Ne o, rahatsız mı oldun?" dedi Toraman. Halinden hiç de hoşnut görünmüyordu.

Kalkmasına yardım etmemizi söyledi. Onu kaldırdığımızda da kollarıyla tuhaf hareketler yapıp haykırdı:

"Bırakmayın beni, bırakmayın!"

Derken yine yere yapıştı.

"Hadi bakalım, geri ver patenlerimi," dedi Gümüş.

Ama Toraman kaymayı öğrenmeden önce patenleri vermek istemiyordu. Gümüş de ona öğretmek zorunda kaldı.

Çok matraktı. Gümüş Toraman'ı bir kolundan, ben de öbür kolundan çekiyorduk, öteki arkadaşlarımız da arkadan itiyordu.

Toraman iki bacağı kocaman açılmış ilerliyor, bas bas bağııyordu:

"Hızlı itmeyin, çok hızlı itmeyin!"

Sonracıma Sırım dedi ki:

"Eee, beyler! Bilye oynamaya ne dersiniz?"

İşte bu harika bir fikirdi. Haykıııp duran, elleri kollarıyla abuk sabuk hareketler yapan Toraman'ı bırakıverdık. O da gidip Karagöz'ün göbeğine tosladı.

"Bir süredir seni izliyorum, bu tür oyunlardan hoşlanmıyorum. Patenlere el koyuyorum. Ver bakalım bana onları," dedi Karagöz.

Toraman patenleri çıkardı. Onlardan kurtulduğuna sevinmiş gibiydi. Ama bu iş Gümüş'ün hiç hoşuna gitmedi.

Karagöz kolunun altında patenlerle uzaklaşınca, Toraman'a dedi ki:

"Karagöz senin yüzünden el koydu patenlerime."

"Eee, n'apalım yani," dedi Toraman.

"Çabuk git geri iste patenlerimi. Yoksa seni babama söylerim, o da senin babana söyler, sen de cezalandırılırsın!"

"Senin babanın burnuna öyle bir yumruk indirim ki ben!"

"Bir dene bakalım," dedi Gümüş.

Toraman da Gümüş'ün üzerinde denedi.

Gümüş'ün burnu teneffüs boyunca yediği yumruklardan kıpkırmızı olmuştu. Karagöz koşarak geldi.

"Hâlâ mı dövüşüyorsunuz siz?"

"Öğretmenim! Patenlerimi geri verecek misiniz bana? Hı? Verecek misiniz?" diye sordu Gümüş.

"Küçük dostum. Gözlerimin içine iyice bak lütfen. Ben bir şey söylediysem şakası yoktur. Bu patenler tehlikeli, bunlarla oynamanı istemiyorum. Kanlı dizlerle evine dönmeni istemem. Dersler sona erince gelip alırsın."

Sonra Karagöz zili çalmaya gitti.

Gümüş derslerden sonra patenlerini alamadı ama. Karagöz revirdeydi çünkü. Teneffüsten sonra okul bahçesinde düşüp dizini incitmiş de.

Evimiz

Sanırım size daha önce söylemişim. Bizim mahallede arkadaşlarla gidip oynadığımız müthiş bir arsa var. Orada bir sürü şey vardır: tekerleksiz eski bir araba, boş kutular, taşlar, kediler. Harikadır, arsada çok eğleniriz.

İşte arkadaşlarla orada bir ev inşa etmeye karar verdik. Evimiz yalnızca bizim olacak, başka kimseyi içeri sokmayacağız. Kendi pişirdiğimiz şeyleri yiyeceğiz, hem de bir sürü – Lüplüp’ün fikriydi bu. Yağmur yağdığına bile oynayabileceğiz orada; acayip kıyak olacak!

“Tamam o zaman, öğleden sonra arsada buluşalım. Herkes evi inşa etmek için bir şeyler getirsin,” dedi Gümüş.

Arsaya gittiğimde neredeyse bütün arkadaşlar oradaydı. Ben tatildeyken kumsalda oynadığım kovalama küreğimi getirmiştim.

Toraman çekiç getirmişti.

Dırdır'ın cebinde bir sürü çivi vardı. Çiviler biraz paslanmıştı ve eğri büğrüydü, ama Dırdır bize onların evinde iyi çivilerin duvarlarda olduğunu, başka bir ev inşa etmek için onları söküp çıkaracak hali olmadığını söyledi.

Tıngır hiçbir şey getirmemişti, Dalgacı da öyle.

Lüplüp elinde iki sandviçle gelmişti ama onları ev için değil, kendisi için getirmişti.

Sonracıma Sırım geldi, çok sevinçli görünüyordu.

"Bakın ne getirdim," diyerek bize bir kapı tokmağı gösterdi.

"Bununla ne yapcaz yani?" diye sordu Toraman.

"Ne mi yapcaz? Ev için işte. Sen hiç kapı kulpsuz ev gördün mü?"

Sırım çok haklıydı.

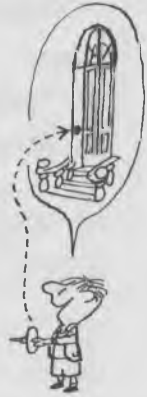
Gümüş kolunun altında bir tahta parçasıyla geldi.

"Babam daha fazla almama izin vermedi. Garajda bunlardan çok vardı aslında. Ama olsun, bu tahta çok kıyak bence," dedi.

"Çok büyük olduğu söylenemez," dedi Dalgacı.

Gümüş sordu:

"Ya, öyle mi? Ev için sen ne getirdin peki? Hı, ne getirdin?"

"Evet efendim, biz acayip işe yarar şeyler getiriyoruz burada. Siz hiçbir şey getirmeyip bir de her şeye karşı çıkıyorsunuz!" dedi Toraman.

Ben de dedim ki:

"Tamam, tamam, tartışarak zaman kaybetmeyelim. Evimizi inşa etmemiz gerek!"

Sonracıma küreğimle çukur kazmaya koyuldum.

"Sen ne diye çukur kazıyorsun ki?" diye sordu Tıngır.

"Evler inşa edilirken öncesinde hep çukur kazılır, hiç görmedin mi?" dedim.

Dırdır da dedi ki:

"Olabilir ama çukuru niye burada kazıyorsun, daha nereye ev yapacağımıza karar vermedik ki!"

"Buraya yapacağız," dedim. Sonracıma kazmaya devam ettim, ama taşlar yüzünden hiç de kolay olmuyordu.

"Sen çukurunu burada kazabilirsin. Biz evimizi başka yere yapacağız," dedi Dırdır.

"Bu küreği kafana geçirsem nasıl olur acaba?" dedim ben de.

Ama Tıngır dövüşmenin çok budalaca olduğunu, eğer başlamazsak evin hiç bitmeyeceğini söyledi.

Dırdır da dedi ki:

"Haklısın. Biz gidip evimizi öbür tarafta yapmaya başlayalım."

"Sen git evini orada yap, ben evimi buraya yapıyorum," dedim.

Sonracıma kazmaya koyuldum.

Bu söylediklerim Dırdır'ın hiç hoşuna gitmedi. Üstüme yürüdü, ben de ona haykırdım:

"Çık benim evimden! Kendi evine git!"

"Benim evim! Benim evim! Senin evin değil orası bir kere! Bizim evimiz, tamam mı? İsteddiğimde girerim oraya," dedi Dırdır.

Sonra evime girip bana tokat attı. Ben de onun kafasına küreğimi geçirdim. Kafasına küreği yiyince çok şaşırıldı Dırdır.

Sonracıma dövüşmeye başladık. Ama Toraman kavga etmeyi bırakıp ciddi ciddi işe koyulmamızı söyledi.

"Evi nasıl yapıyoruz? Tek katlı mı, iki katlı mı?" diye sordu Toraman.

Dalgacı gülmeye başladı.

"Güldürme beni. İki katlı ev yaparsak merdivenleri neyle yapacağız ki?" dedi.

Dalgacı haklıydı. Merdiven yapmak epey güç olsa gerek, özellikle de bütün o basamaklar yüzünden.

Ama Toraman'a sizi güldürdüğünü asla söylememeniz gerekir. Çok güçlüdür çünkü, arkadaşların burnuna yumruk indirmeye bayılır. Sizi güldürdüğünü söylediğinizde hiç şaşmaz, yumruğu yiyiverirsiniz.

Toraman burnuna çekici geçirmediği için Dalgacı şanslıydı ama.

Biz de rahat bir nefes aldık, özellikle de burnu kanayan ve surat asan Dalgacı.

"Evin bir girişi, bir de salonu olmalı," dedi Tıngır. "Salon için odamda duran koltuğu getirmeye çalışacağım. Derisi aşınmadan önce bizim salonda duruyordu zaten. Ama koltuk hâlâ çok iyi durumda. Sonracıma duvarlara tablolar asabilir, yere de bir halı serebiliriz, abajurlar koyabiliriz."

Lüplüp sordu:

"Ya mutfak? Evde mutfak olmayacak mı?"

"Mutfağınla canımızı sıkmasana," dedi Tıngır.

"Derisi aşınmış koltuklarıyla canımızı sıkın sen!" diyerek yanıtladı onu Lüplüp.

Tartışmak üzere biraz uzağa gittiler. Lüplüp dövüşmektense tartışmayı yeğler çünkü. Hele ki sandviçini bitirmediyse.

"Beyler! Ev işine girişiyor muyuz, girişiyor muyuz? Birazdan hava kararacak!" dedi Gümüş.

"Haklısın. Kapı örneğin, onu şu tarafa koyarız," dedi Sırım.

Gümüş de dedi ki:

"Bize ne senin kapından. İşe duvarlardan başlanır bir kere."

Sonracıma Gümüş tahtasını yere, benim çukurumun yanına koydu.

"Kapı olmadan eve nasıl gireceksin çok merak ediyorum doğrusu," dedi Sırım.

Gümüş cevap verdi:

"Kapı olmayacak demedim, budala. Evin yapımına kapıdan başlanmaz dedim."

"Kimmiş budala?" diye bağırdı Sırım.

Gümüş de ona sert bir tokat attı.

Sırım çok ama çok sinirlendi, Gümüş'le dövüşmeye başladı, bir yandan da bağıyordu:

"Söylesene! Cesaretin varsa söyle bakalım! Kimmiş budala?"

Gümüş de ona cevap veriyordu:

"Sensin, sensin, sensin." Durmaksızın bunu söyleyip duruyordu.

Biz de çevrelerini sarıp onları izledik. Eşit güçte oldukları için Gümüş'le Sırım'ın dövüşünü izlemek çok ilginç olur çünkü!

Sonracıma durdular. Sırım dedi ki:

"Madem öyle, ben gidiyorum. Kapı tokmağını da gidip başka yerden bulursunuz."

"Ya, öyle mi? Ben de tahtamı alıp gidiyorum o zaman," dedi Gümüş.

İkisi de ayrı ayrı çok öfkelenmişti, yürüyüp gittiler.

Biz de birbirimize baktıktan sonra arsadan ayrıldık.

Ne yani, yalan mı? Malzeme olmadan nasıl ev yapabiliriz ki?

Berberde

Annem ellerini saçlarıma götürüp dedi ki:

“Şu hale bak, saçların papaz gibi olmuş!”

Sonracıma bana şöyle dedi:

“Artık büyüdün, koca çocuk oldun, değil mi Pı-tırcık?”

Annemin bana büyüüp koca çocuk olduğumu söylemesinden pek hoşlanmam çünkü hemen ardından başıma bir iş açılır.

Ama ona hayır diyemezdim. Çok koca çocuk oldum sahiden: Sofrada yemek yerken önüme peçete bile bağlanmıyor artık. Bir tek makarna yerken takıyoruz, çok dikkatli olmak gerekiyor çünkü.

“Madem öyle, madem koca çocuk oldun, berbere gideceksin, hem de tek başına!” dedi annem.

Berbere gitmekten pek hoşlanmam, dişçilerle doktorlar gibi beyaz giyinir çünkü berber. Hem sonra

makasları vardır, usturaları vardır, teninize değdiğinde üşüten kırpma makineleri vardır, üstelik sizi yaralayabilirler de.

Sonracıma burnunuzun ucuna, gözlerinize kırılmış saçlar dolar. Ama önlük yüzünden, bir de kımıldayamadığınız için onlardan kurtulamazsınız. Hele bir kıpırdayın, gık, ustura sizi ne yapar düşünün.

Ayrıca berberden çıktığınızda şapşal gibi görünürsünüz. Kulaklarınızın çevresinde saç kalmaz. Kafanızdakiler de dana yalamış gibidir.

“Anne, ben berbere gitmek istemiyorum,” dedim.

“DOĞRU berbere gidiyorsun, hemen, yoksa tepemin taşı atacak,” dedi.

Pek şaka yapar gibi bir hali yoktu. Evden çıkıp annemin dediği gibi doğru berbere gittim.

Para vermişti annem. Kulaklarımın çevresindeki saçları almalarını, kahküllerimi de kısacık kesmelerini söylememi istemişti.

Yolda okuldan üç arkadaşımınla karşılaştım, Lüplüplü, Sırım ve Dalgacı. Bilye oynuyorlardı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Lüplüplü.

“Berbere,” dedim.

Sonracıma Lüplüplü, Sırım ve Dalgacı bana eşlik etmeye karar verdiler. Bilye oynamaktan bıkmışlardı, ayrıca Lüplüplü tüm bilyeleri ütmüştü.

Berbere geldiğimizde iki koltuk da doluydu. Ber-

berler bize baktı, gözlerini kocaman açtılar, bir tanesi dedi ki:

“Hayır, olamaz!”

Diğeri de dedi ki:

“Kolay gelsin, Kırıktarak.”

Beklemek gerektiğinden, sehpanın üstündeki dergilere göz attık, sayfalar saçlarla doluydu. Dergiler çok ilginç değildi, Dalgacı da kopardığı sayfalardan biriyle uçak yapıyordu ki, Kırıktarak dedikleri berber titreyen bir sesle şöyle dedi:

“Evet, işim bitti, ilk hanginiz geliyor?”

Ben de ilk benim geleceğimi, ama başka kim-
senin de gelmeyeceğini söyledim. Bay Kırıktarak üç
arkadaşıma bakıp sordu:

“Peki ya onlar?”

“Biz gülüp eğlenmeye geldik,” dedi Lüplüp.

“Evet, Pıtırıcık sizin dükkândan çıktığında şapşala
benzeyecek, bu işi nasıl becerdiğinizi görmek istiyoruz,” dedi Dalgacı.

Bay Kırıktarak kıpkırmızı oldu.

“Buradan hemen gider misiniz lütfen! Burası okul
bahçesi değil!”

Ben hemen, tek başıma dışarı çıktım. Ama Bay
Kırıktarak beni kaldırımında yakaladı.

“Sen değil, diğerleri,” dedi.

Ama Lüplüp, Sırım ve Dalgacı dükkândan çıkmak
istemiyorlardı.

“Bizi dışarı çıkartırsanız, sizi babama şikâyet ederim, kendisi polistir,” dedi Sırım.

“Ben de babama söylerim sizi. Kendisi Sırım’ın babasının arkadaşıdır,” dedi Lüplüp.

Öteki berber yaklaşp dedi ki:

“Sakin olalım. Lütfen sakın olalım. Çocuklar kalabilirsiniz, ama uslu duracaksınız, tamam mı?”

“Heralde, iyi valla,” dedi Dalgacı.

“Gördün mü, Kırıktarak,” dedi öteki berber. “Sakin yaklaşırsan sorun çıkmayacaktır.”

Bay Kırıktarak derin derin iç geçirdi. Bana gülümseyerek baktı ama nedense üzgün gibiydi.

Bay Kırıktarak koltuğun kolları arasına tahta bir levha yerleştirdi. Beni kucağına aldı, “Hoppacık!” diyerek tahtanın üstüne oturttu.

“Eee, ufaklık, berbere gelmeyi seviyor musun bakalım?” diye sordu.

“DOĞRU berbere,” diyerek cevap verdim ona.

Annem beni azarladığında babam nasıl gülüyorsa öyle güldü. Çok akıllı bir çocuk olduğumu söyledi, iki kere iki kaç eder diye sordu.

“Dört eder,” dedim. Bu o kadar hoşuna gitti ki, dört kere üç on iki, beş kere yedi de otuz beş eder, diyerek devam ettim.

Çarpma işlemlerinden bu kadar keyif alan birini görmemiştim doğrusu. Sırım ile Lüplüp de kendilerini göstermek istediler, başladılar çarpım tablosunu ezberden okumaya.

Dalgacı susuyordu, sınıfın sonuncusudur çünkü, özellikle de aritmetikte.

"Tamam, yeter, sessiz olun bakalım!" dedi Bay Kırıktarak.

"Biraz daha sakın," dedi öteki berber Bay Kırıktarak'a, bir başka amcanın suratına bir dolu sabun sürmüş, tıraş ediyordu.

"Sizin müşteri de beyaz kremalı pasta gibymiş," dedi Lüplüp. Kendisi tıkmaya bayılır da.

Müşterinin yüzünün görünen kısımları, sabun olmayan yerler yani, kıpkırmızı oldu.

"Biraz acele edelim," dedi berbere. Sanırım biraz sabun yuttu çünkü tam konuşurken berber tıraş fırçasını burnunun altında dolaştırıyordu.

"Saçlarını nasıl kesmemi istersin?" diye sordu Bay Kırıktarak.

"Yanaklarına doğru uzun uzun insin, tıpkı kovboylar gibi," diye yanıt verdi Sırım.

"Hayır, hayır, saçlarını tamamen kazıyın, tıpkı televizyondaki futbolcular gibi," dedi Dalgacı.

"Susun bakayım! Size soran olmadı!" diye bağırdı Bay Kırıktarak.

"Ben bir şey demedim ki," dedi Lüplüp.

"Biraz daha sakın Kırıktarak," dedi öteki berber.

"Sus sen de be!" diye patladı Bay Kırıktarak.

"Kulaklarım ortaya çıksın, önler de kısa olsun," dedim.

“Ne?” dedi Bay Kırıktarak. Artık kimin ne dediğini anlamıyor gibiydi.

Makası aldı eline, tam da tepemdeki saçları kırt kırt kesmeye başlamıştı ki, durdu. Arkasından da kırt kırt kırt sesler geliyordu çünkü. Lüplüp eline bir makas almış, Sırım ve Dalgacı’yla birlikte dergileri kesiyordu.

“Ne yapıyorsunuz siz?” diye bağırdı Bay Kırıktarak.

“Uçaaak,” dedi Lüplüp.

Ama Bay Kırıktarak uçaklardan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Lüplüp’ten makası geri isteyip uslu durmasını söyledi.

“Biraz eğlenemeyecek miyiz yani?” dedi Sırım.

“Evet efendim, üstelik bu tıraş makinesiyle kâğıtlar iyi kesilmiyor,” dedi Dalgacı.

“Ver bakayım sen onu bana,” dedi Bay Kırıktarak. Makineyi Dalgacı’nın elinden aldı.

“Sinirlenip durma, yoksa müşterimin kulağını keseceğim,” dedi öteki berber ona.

“Ama, ama, ama, rica edeceğim!” dedi müşterisi. İki kulağı da yerindeydi hâlâ, ama biraz korkmuş bir hali vardı.

“Saçlarımı kesecek misiniz?” diye sordum sonunda Bay Kırıktarak’a. Ne yani, yalan mı, iyi valla! O arkadaşlarımızla gülüp eğlenin, biz orada bekleyelim.

Bay Kırıktarak saçlarını kesmeye başladı. Lüplüp, Sırım ve Dalgacı da arkasına geçmiş bakıyorlardı.

“Sence biraz kısa kesmiyor mu?” diye sordu Lüplüp.

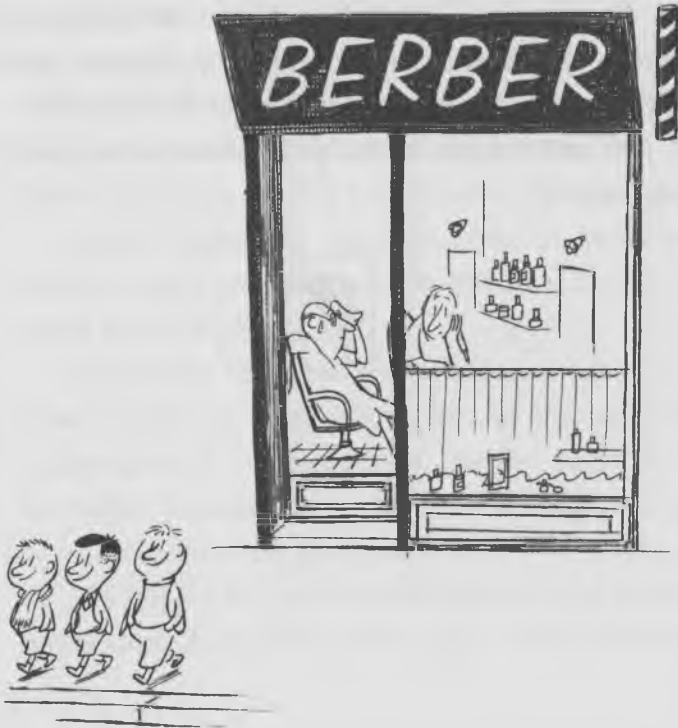
"Hayır, asıl can sıkıcı olan, her yeri eşit uzunlukta kesememesi," dedi Dalgacı.

"Susun!" diye haykırdı Bay Kırıktarak. Sonracıma bir "Uy anam!" duyduk. Tıraş edilen müşteriydi bağırın.

"Çok özür dilerim, beyefendi," dedi berber. "Bizim arkadaş beni yerimden sıçrattı da."

Ama beyefendi özrü kabul etmedi. Yüzündeki sabunların temizlenmesini söyledi, hemen kalkıp gitmek istiyordu.

"Ama beyefendi, yüzünüzün yarısı tıraş edilmedi!"

“Orası kaniyor zaten, bırakın öyle kalsın,” dedi müşteri.

Sonra da yüzünü silip kalktı gitti.

“Çok tuhaf müşterileriniz var,” dedi Sırım.

Berber, Sırım’ın üstüne yürüdü. Bay Kırıktarak da ona, “Biraz daha sakın,” dedi.

Müşterisi kaçan berber durdu, bir an Bay Kırıktarak’ın üstüne yürüyeceğini düşündüm.

Sonunda Bay Kırıktarak saçlarımı kesti. O sırada Sırım püskürteçle Dalgacı’yı ıslatıyor, öteki berber de Lüplüp’ün elindeki pudrayı geri almaya çalışıyordu. Hepsi acayip eğleniyordu.

Berberler çok eğlenmiyor olmalı. Biz dükkândan çıkınca koltuklarına oturmuşlardı, çok üzgün görünüyorlardı. Öylece aynaya bakıyorlardı, zavallılar.

Bir an önce geri dönüp onları avutmamız gerekecek sanırım.

Sihirbaz

Pazar günü öğleden sonra hava yağmurluydu. Bay Sivrikulak ile Bayan Sivrikulak bizimkilerle iskambil oynamaya geldi. Bay Sivrikulak bizim komşumuzdur, çok eğlencelidir, bir de şişkodur. Bazen arkadaşım Lüplüp'ün büyümüş haline benzetirim onu. Bayan Sivrikulak da Bay Sivrikulak'ın karısıdır.

Yağmur yağdığında, konuklarımız da varsa evde kalmaya bayılırım ben. Annem atıştırmak için nefis şeyler hazırlar çünkü.

Sonracıma babamla Bay Sivrikulak sürekli atışırlar, bu da çok eğlencelidir. İkisi de birbirine kâğıt oynamaktan hiç anlamadığını söyler durur. Bayan Sivrikulak konuşacak mıyız, oyun mu oynayacağız, diye sorar. Annemse çekilmez olduklarını söyler.

Akşamüstü bir şeyler atıştırdıktan sonra (poğaç, elmalı turta, karamelalı ekler pasta –ama ben çikola-

talısını daha çok severim- ve açma), babam, annem, Bay Sivrikulak ve Bayan Sivrikulak kâğıt oynamaya devam ettiler.

Oyun sonra erdiğinde Bay Sivrikulak'ın ağız kulaklarındaydı, kazanan o olmuştu çünkü.

"Gel bakalım Pıtırıcık, sana iskambil kâğıtlarıyla bir sihirbazlık numarası göstereyim," dedi.

Babam bağırdı:

"Yok artık Sivrikulak, bize herkesin bildiği o eski numaralarını mı göstereceksin?"

"Bana baksana, seninle konuşan olmadı. Biz oğlunla sohbet ediyoruz. Sana sihirbazlık numaramı göstereyim mi, kuşum?"

"Evet, eveet!" dedim.

"İnsan senin gibi oynayıp kazanırsa konuyu hemen değiştirmek ister tabii," dedi babam.

Bay Sivrikulak babama baktı, omuzlarını silkti, havaya baktı, başını "hayır, olamaz" dercesine iki yana salladı.

Sonracıma iskambil kâğıtlarını aldı, karıp bana uzattı.

"Eveet ufaklık. Herhangi bir kâğıt çek bakalım. Çektiğin kâğıda iyice bak, bana ne olduğunu söyleme. Sonra da destenin içine koy."

"Bu numarayı biliyoruz," dedi babam.

Bir kâğıt çektim. Karo onlu geldi. Sonracıma Bay Sivrikulak desteyi açtı, ben de çektiğim kâğıdı içine koydum.

"Evet, şimdi ne çektiğini bulalım," dedi Bay Sivrikulak.

Sonracıma kâğıt destesinin üstüne üfledi. Kâğıtlara bakmaya başladı, bir tanesini çıkarıp sordu:

"Bu muydu?"

Bilin bakalım hangi karttı? Karo onlu!!!

"Evveet!" diye haykırdım.

"Bunu bilmeyecek ne var?" dedi babam.

“Bana bak, beni ciddi sınırlandırmeye başlıyorsun,” dedi Bay Sivrikulak.

“Artık eve dönsek iyi olur,” dedi Bayan Sivrikulak.

Sonracıma Bay ve Bayan Sivrikulak gittiler.

Bence Bay Sivrikulak’ın sihirbazlık numarası müthişti. Okulda arkadaşlara aynısını yaptığımda şaşkınlıktan ağızları açık kalacak.

Bay Sivrikulak’ın yaptığı gibi kâğıtları karıp desteyi babama uzattım.

“Bir kâğıt çeksene,” dedim.

“Rahat bırak beni, Pıtırıcık,” dedi babam.

“Bir kâğıt çek işte. Hangisi olduğunu tahmin edeceğim.”

“Bak Pıtırıcık, bugünlük yeterince iskambil kâğıdı

gördüm. Şimdi uslu bir çocuk ol, tek başına oyna bakalım," dedi babam.

İşte bu büyük haksızlıktı! Ne yani, yalan mı? Zaten pazar günü evde oturmak zorunda kalıyorum, hem benim dışımda herkes kâğıt oynuyor, sonra da sihirbazlık numaramda bana yardım edilmiyor. Arkadaşlara karo onlu numarasını nasıl yapacağım o zaman. Ben de ağlamaya başladım. Ne yani, yalan mı, iyi valla!

"Sus Pıtırıcık," dedi babam.

"Neler oluyor orada?" diye bağırdı annem yatak odasından.

"Yok bir şey, yok," diye cevap verdi babam.

Sonracıma bana dönüp dedi ki:

"Tamam, tamam, ağlama artık. Getir bir kâğıt çekeyim."

Ben de babama desteyi uzattım. Babam bir kâğıt aldı, bakıp desteye geri koydu. Ben de kâğıtların üstüne üfledim. Karo onluyu aradım.

"Bu muydu?" diye sordum.

"Hayır," dedi babam.

"Nasıl hayır?" dedim.

"Hayır işte, sinek ikiliyi çekmiştim."

"Sayılmaz ama, sayılmaz. Bay Sivrikulak'la oynarken olmuştu," diye haykırdım.

"Offf, Pıtırıcık. Rahat bırak artık beni! Anlaşıldı mı!" diye bağırdı babam da.

Ben de ne mi yaptım? Ağlamaya başladım. Annem koşarak geldi.

"Epeydir sesinizi duymuyordum, çok bile oldu. Yine ne var?"

"Ne olacak, oğlun karo onlu yerine sinek ikili çektim diye öfkeleniyor bana. Benim suçum değil ya!"

"Kasten yapıyor!" diye bağırdım.

Babam sordu:

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, Pıtırıcık? Okul arkadaşlarından biriyle mi?"

Annem araya girdi:

"Biraz sakin olun. Akşam yemeğini hazırlamamı

istiyorsanız, biraz sakın olun. Şimdi söyleyin bakalım, neler oluyor? Sakin sakin ama. Bağırıp çağırmadan.”

Ben de anneme Bay Sivrikulak'ın sihirbazlık numarasını anlattım. Babamla olmadığını söyledim.

Annem dedi ki:

“Anlaşıldı. Belki baban yorulmuştur. Gel birlikte deneyelim istersen.”

Ben de annemle denedim numarayı. Bir kâğıt çekti, desteye geri koydu, ben de kâğıtlara üfledim. Sinek ikiliyi çekip sordum:

“Bu muydu?”

“Evet tatlım,” dedi annem.

“Beni hoşnut etmek için mi öyle diyorsun?” diye sordum.

Babam bağırdı:

“Pıtırcık, yetmedi mi artık? Bıktım usandım ama!”

Annem dedi ki:

“Bağırmaya gerek yok. Sinek ikili dediysem, sinek ikilidir. Sihirbazlık numaranı çok iyi becerdin, bravo! Şimdi bırak da sofraya örtüyü yayayım.”

“Sinek ikili değildi işte, değildi!” diye bağırdım.

“Pıtırcık! Beş kardeş geliyor bak!” diye bağırdı annem.

Ben de ağlamaya koyuldum. Bunun büyük hak-sızlık olduğunu, pazar günü benim dışımda herkesin eğlendiğini, arkadaşlarıma sihirbazlık numarası

yapamayacağımı, evi terk edeceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim.

Annem babama döndü:

“Şu meşhur numarayı öğret de sakinleşsin, biz de rahat edelim. Bu akşam hiç bağırıp çağırarak halim yok gerçekten.”

“Hadi baba be, hadi be!” dedim.

“Ben mi? Ama şey, ben bu numarayı bilmiyorum ki!” dedi babam.

“Ama Bay Sivrikulak’a bildiğini söylemiştin,” dedim.

“Unutmuşum,” dedi babam.

“O halde dostun Sivrikulak’a telefon açarsın, olur biter. Ben akşam yemeğini hazırlayacağım,” dedi annem.

Annem mutfağa gitti. Babam bana baktı, iç geçirdi. Alçak sesle Sivrikulak olacak budala hakkında bir şeyler söyledi. Sonracıma telefonu aldı.

“Alo!... Sivrikulak? Selam... Benim... Evet... Evet, evet, bir şey yok... Bak, bir kez olsun ciddi olmayı dene, tamam mı?... Dinleyecek misin?... Bak şimdi, numaran bizim ufaklığın çok hoşuna gitti, yarın okulda arkadaşlarına aynısını yapmak istiyor. O yüzden nasıl yaptığını bana biraz anlatırsan... Ne demek, hayır? Ne?... Ah, güzel... Çok incesin!... Söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Tamam... Evet... Evet... Öyle mi?... Anladım... Tamamdır. Tamam, görüşürüz,

Sivrikulak. Ne?... Evet, evet, sorun yok... Teşekkürler! Binlerce, milyonlarca teşekkürler mi, diyecekmişim? Mutlu musun şimdi? Haydi, inine dön bakalım. İyi akşamlar."

Babam telefonu kapadı. Kâğıt destesini bulup getirdi. Sonra da bana anlattı:

"Bak şimdi, seçilen kâğıdı desteye koyarken, hemen onun önündeki kâğıda bakıyorsun. Anladın mı? Bak örneğin burada maça beşlisi var... Seçilen kartı buraya, hemen bunun arkasına koyuyorsun. Burada da kupa dokuzlu var. Çok kolay. Anladın mı?"

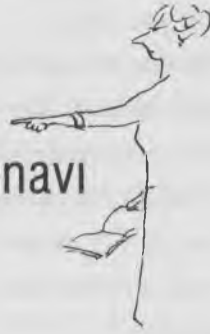
"Evet," dedim.

"Umarım artık hoşnutsundur; yarın bu numarayı arkadaşlarına yapabileceksin."

"Hayır efendim, hile var bunda. Numara bu."

Aritmetik Sınavı

Bu sabah okula gitmek istemedim, aritmetik sınavımız vardı çünkü. Sınavları sevmem, çünkü, bir kere, iki saat sürer ve bir teneffüs kaçırsınız. Ayrıca öncesinde accayıp çalışmak gerekir. Hem ayrıca çalışmadığınız yerlerden soru gelir. Kötü notlar alırsınız, evde annenizden azar işitirsiniz. Babanız hayatta bir baltaya sap olamayacağınızı söyler. Kendisinin sizin yaşınızdayken hep sınıf birincisi olduğunu söy-

ler. Babanızın babasının sizin babanızla hep gurur duyduğunu söyler.

Hem sonracıma, tarih ya da coğrafya sınavı varsa, kimi zaman şansınız yaver gider. Örneğin derebeylerin serüvenlerini anlatmanız istenir, ben bunlara bayılırım ya da akarsuların serüvenlerini anlattırırlar, bunları da biliyorum.

Ama aritmetikte epey düşünmeniz gerekir, çok korkunçtur.

İşte bu nedenle, aritmetik sınavı olunca hastalanıp evde yatmayı denersiniz. Ama anneler hiç dinlemez, bizi okula gönderirler. Üstelik bir keresinde Dalgacı'nın annesi ona inanmayıp okula göndermişti de hepimiz yılbaşı tatilinde kabakulak olmuştuk, Dalgacı gerçekten de hastaymış çünkü.

Sabah okula gittiğimde arkadaşların hepsi gelmişti. Sınıfın birincisi, öğretmenin kuzusu Çarpım

dışında hepsinin canı sıkkındı. Çarpım sınavlara bayılır.

"Abim bana dedi ki, okula giderken evde soruların yanıtlarını küçükük kâğıtlara yazıp cebine saklamış," dedi Toraman.

"Aritmetik sınavında ne yapıyormuş peki?" diye sordu Dalgacı.

"Sonuncu oluyormuş."

"Babam dedi ki, aritmetik sınavında iyi bir not almazsam bisikletimi bir daha vermeyecekmiş," dedi Dalgacı.

Çikolatalı ekmeğini yiyen Lüplüp de dedi ki:

"Eğer ilk yirmi beşin içine girmezsem, annem de bana tatlı vermeyecekmiş."

Lüplüp derin derin iç geçirdi, sonracıma sandviçini yemeye koyuldu.

O sırada aklıma çok parlak bir fikir geldi. Çarpım'dan sınav sırasında bize cevapları vermesini isteyebilirdik.

Çarpım tablosunu gözden geçiren Çarpım'ın yanına gittik. Beni dinledikten sonra, hayatta olmaz, diyerek uzaklaştı. Bir yandan da çarpım tablosunu şarkı gibi söylüyordu: "8 kere 9 72, 8 kere 10 80..."

"Hadi be Çarpım, bir iyilik yap bize, hadi ya, bir iyilik yap!"

Ama Çarpım bizi dinlemek istemiyordu.

"Burnunun üstüne yumruğu indirirsem, o zaman evet der misin?" diye sordu Toraman.

Ama Çarpım yine de evet demedi. Öncelikle gözlüğü olduğunu, bu nedenle ona yumruk atamayacağımızı söyledi. Atarsak da annesiyle babasına şikâyet edeceğini, onların da bizi müdüre şikâyet edeceğini, o zaman hepimizin hapsi boylayacağını, kopya çekmenin çok çirkin bir davranış olduğunu söyledi.

"Cevapları bize verirsen on bilye veririm," dedi Dalgacı.

Çarpım ona baktı, biraz düşündü, sonra başını hayır diyerek salladı.

"Otuz bilye," dedi Lüplüp.

Çarpım gözlüğünü çıkarıp sildi.

"Otuz iki bilye," dedi babası çok zengin olan arkadaşımız Gümüş.

"Tamam o zaman. Ama bilyeleri hemen isterim," dedi Çarpım.

Biz de tamam, olur, dedik. Gümüş yirmi sekiz bilye verdi. Biz de geri kalanı aramızda topladık.

Çarpım bilyeleri cebine koydu. Sınavda bize problemlerin cevaplarının yazılı olduğu bir kâğıt vereceğine söz verdi. Hepimiz acayip hoşnuttuk.

"Hepimiz eşzamanlı birinci olacağız," dedi Tıngır.

Dalgacı bunun ne demek olduğunu sorunca da, Tıngır ona bisikletinin kendisinde kalabileceği demek olduğunu söyledi.

Sınıfa girip oturduğumuzda öğretmen kitapları-

mızı sıraların altına koyup kâğıt çıkarmamızı, adımızı sol üst köşeye yazmamızı söyledi.

Sonracıma tahtaya geçip problemleri yazmaya koyuldu. Bir tanesinde ayrı yerlerden kalkan iki tren vardı, öğretmen ne zaman karşılaşacaklarını öğrenmek istiyordu. Bir tanesinde çeşmeden akan suyla, tıpayla kapatılmamış bir küvet vardı. Üçüncüsünde pazarda bir sürü yumurta, domates ve patates satan bir çiftçi vardı.

Acayip zordu hepsi. Hepimiz dönüp Çarpım'a baktık. Çünkü Çarpım problemleri çözemeyecek olursa yanmıştık, hem sınavda hem de bilyeler konusunda.

Ama Çarpım problemleri çözüyordu; çok hızlı yazıyordu, dilini dışarı çıkarmış, sol elinin parmaklarıyla bir şeyler sayıyordu.

Lüplüp bana dirsek atıp dedi ki:

"Oldu bu iş!"

Ama ben biraz kaygılanmaya başlamıştım, Çarpım'ın pek bizle ilgilenir bir hali yoktu.

Gümüş alçak sesle, "Heey!" dedi Çarpım'a.

"Gümüş! Soytarılık edeceğinize problemleri çözmeye çalışın!" diye bağırdı öğretmen.

O anda bir baktık ki Çarpım cevapları küçük bir kâğıda yazıyor. Sonracıma bu kâğıdı alıp top yaptı. Ödevleri kontrol eden öğretmene bakıp yan sırasında oturan Gümüş'e kâğıdı hoop, atıverdi.

“Çarpım! Kâğıdı gördüm. Çabuk bana getir o kâğıdı! Hemen!” diye bağırdı öğretmen.

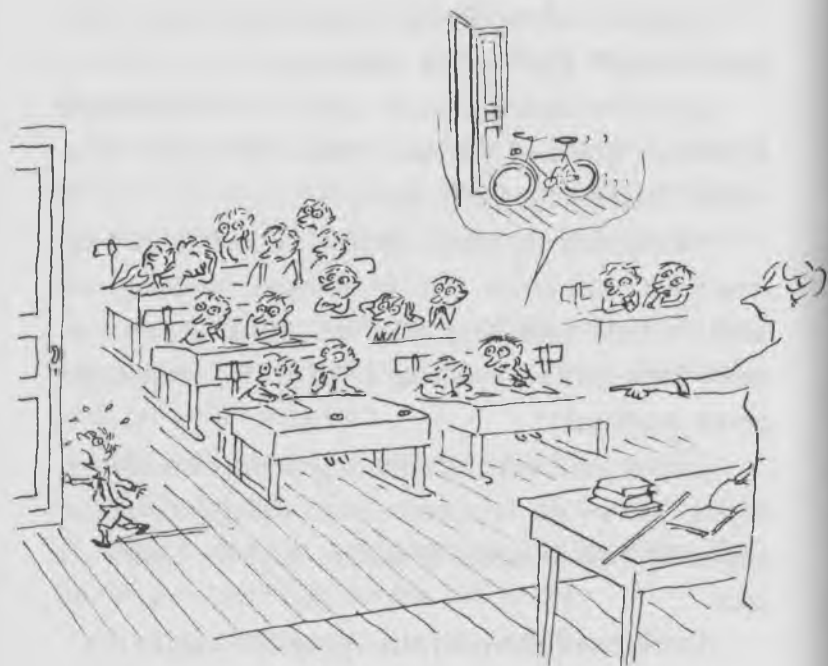
Çarpım'ın ağız kocaman açıldı. Sonra ağlamaya koyuldu. Öğretmen yerinden kalktı. Gümüş'ün sırasındaki kâğıdı alıp şöyle dedi:

“Bravo Çarpım, tebrik ederim. Senden bunu beklemezdim. Hakkında çok yanılmışım, arkadaşların kadar sorumsuzmuşsun sen de. Şimdi dışarı çık, bunu daha sonra konuşacağız. Bu arada, sınavın geçersiz sayılacak!”

Çarpım yerlere yuvarlandı, kimsenin onu sevmediğini, bunun da hepimizin suçu olduğunu, polise şikâyetle bulunacağını, öleceğini söyledi. Sonra da çıktı.

Biz hepimiz kocaman olmuş gözlerle kapıya bakıyorduk. Arkamda oturan Dalgacı alçak sesle, “Bisikletim nasıl çıkıp gitti, gördün mü?” dedi.

Sonracıma öğretmen arkadaşımızın başına geleni unutmamızı, sınava devam etmemizi, sorumsuzluk eden birini daha yakalarsa büyük ceza vereceğini söyledi.

Sonradan, müdür sınav sonuçlarımızı açıklamaya geldiğinde, bunca yıllık eğitim yaşamında hiç böyle bir Őeyle karşılaşmadığını söyledi.

Hepimiz eşzamanlı sonuncu olmuştuk!

Gümüş'ün Gemisi

Okuldan bir sürü arkadaşıyla parkta buluştuk. Çünkü Gümüş'e yeni bir gemi alınmıştı. Gümüş'ün babası çok zengindir, ona her istediğini alır.

Gümüş, bana, Toraman'a, Sırım'a, Lüplüp'e, bir de Dalgacı'ya parkta randevu vermişti. Dalgacı gelemedi ama, her cuma olduğu gibi, yine okulda cezaya kalmıştı.

Anneleriyle babalarına uslu duracaklarına söz verdikten sonra, öteki arkadaşların hepsi gelmişti.

Bizim evden pek uzak olmayan park kıyak bir yerdir. Yıllar yıllar önce, oraya annemle birlikte giderdim. O zamanlar çok çok küçüktüm, konsolun üstünde duran resimdeki gibiydim.

Annem beni bebek arabasında dolaştırırdı. Artık o araba arada bir pazardan patates taşımak dışında hiçbir işe yaramıyor. Babam bazen günün birinde

patateslerin yerini alacak küçük bir erkek kardeşim olabileceğinden söz ediyor. Ama bence bunların hepsi palavra.

Parkta öfkeli bir amcanın heykeli var, masasına oturmuş, taştan tüylü kalemiyle pek hoşuna gitmeyen şeyler yazıyor. Bir keresinde Tıngır eğlenmek için gidip bu amcanın dizine oturmuştu.

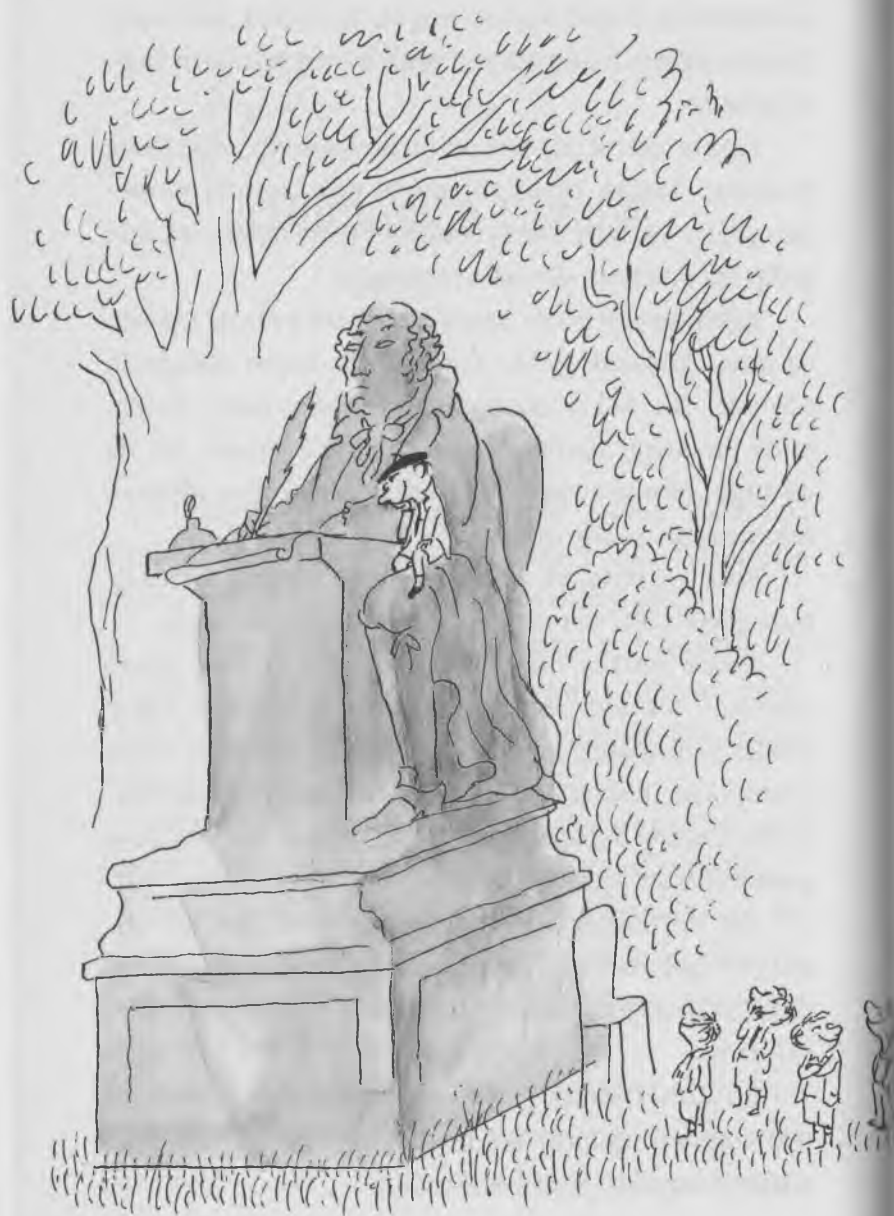
Eğlenmeyen birisi varsa o da park bekçisi olmuştu ama. Koşarak geldi, Tıngır'a bir hayta olduğunu söyledi. Bu bekçi durmaksızın homurdanır zaten, koca bir bıyığı vardır, bir de uzun bir sopası, bir de düdüğü. Elinde sopasıyla birtakım hareketler yaparak arkamızdan koşturur durur.

Ama iyi birisidir, sopasıyla bize vurmaya kalkmaz çünkü. Bir keresinde de bana şeker vermişti.

Ayrıca parkta bir sürü çimen vardır, bu otların üzerinde bir tek bekçiyle kuşların yürümeye hakkı vardır. Sonra kum havuzu vardır, ama biz artık oraya gitmiyoruz, bebek değiliz herhalde. Sonracıma ortasında çeşme bulunan bir havuz vardır. Bu havuzda gemilerinizle oynayabilirsiniz.

Biz de bugün işte bu yüzden oraya gittik. Gümüş'ün babası ona yeni bir gemi almıştı çünkü, kendisi çok zengindir. Bunu daha önce size söylemiştim sanırım.

En son Gümüş geldi; bize gösterecek yeni bir oyuncağı olduğunda hep böyle yapar zaten. Bizi bekletmeye bayılır, çok sinir bozucu.

Gümüş'ün kolunun altında kocaman bir kutu vardı. Kutuyu açtı, içinden gemi çıktı. Müthişti! Kırmızı-beyaz, motorlu bir kanoydu, küçük bir bayrağı, pervanesi, bir de dümeni vardı.

Park bekçisi gemiyi görmeye geldi. Çok güzel bir gemi olduğunu, güzel güzel oynayacağımızı umduğunu söyledi. Biz de soytarılık etmeyeceğimize söz verdik.

Bekçi "Tamam, tamam," dedi. Sonra da çimenlerin üstüne uzanmış bir köpekle uğraşmaya gitti.

İşte o sırada öteki çeteyi gördük. Öteki çetede, bizimle aynı okulda olmayan çocuklar vardır. Çok buladıkları, onlarla ne zaman karşılaştık dövüşürüz.

Öteki çete yanımıza geldi. İçlerinden birisi Gümüş'e kutunun içinde ne olduğunu sordu. Gümüş kutunun kapağını kapadı, kutuda ne olduğunun bu çocuğu hiç ilgilendirmediğini söyledi.

"Aman! Bırak oynasınlar. Kesin oyuncak bebek-tir," dedi bir başkası.

Sonracıma öteki çetedeki herkes gülmeye koyuldu. Bu da bizim hiç ama hiç hoşumuza gitmedi.

"Kutuda Gümüş'ün gemisi var, anladınız mı?" dedi Sırım.

"Evet, müthiş bir gemi," dedim.

"Sizin asla böyle güzel bir geminiz olmayacak," dedi Toraman.

Lüplüp hiçbir şey demedi çünkü ağzı kurabiye doluydu. Parkta bir teyze kurabiye satar, Lüplüp'ü ne zaman görse çok sevinir, kendisi çok iyi bir müşteridir çünkü.

"Madem gemi bu kadar güzel, göster bakalım," dedi öteki çeteden bir çocuk.

Sonracıma Gümüş'ün kutusunu elinden almak istedi. Ama Gümüş kutuyu bırakmadı. Öteki çetenin elemanını itti.

Bekçi koşarak, düdüğünü öttürerek geldi.

"Haytalar sizi, yine dövüşmeye başlamayacaksınız, değil mi? Yoksa hepinizi sopayla karakola götürürüm!" diye bağırdı.

Sırım dedi ki:

“Ya, öyle mi? Benim için bir sakıncası yok, babam polistir, komiseri de tanırım.”

Bekçi insanın polis bir babaya sahip olmak gibi bir şansı varsa, arkadaşlarına örnek olması gerektiğini söyledi.

Sonracıma gözünün üzerimizde olduğunu söyleyerek uzaklaştı, köpek çimenlere arkadaşlarından biriyle geri dönmüştü çünkü.

Öteki çeteden bir çocuk Gümüş’ün gemisinin onları hiç mi hiç ilgilendirmediğini, daha güzel bir gemileri olduğunu söyledi. Çok güldük doğrusu.

Öteki çete havuza doğru gitti. Biz de onları izledik. Hem gemilerini görmek hem de gülmeye devam etmek istiyorduk çünkü.

Ama gemilerini gördüğümüzde pek gülemedik. Müthiş bir yelkenliydi, bir sürü direği vardı, sonracıma ipleri vardı, bayrakları vardı.

“Hıh...” dedi Gümüş.

“Ne demek hıh? Ne demek hıh?” dedi çocuklardan biri.

"Evet efendim, senin gemin bundan daha güzelse çıkar da görelim," dedi bir başkası.

Gümüş kanosunu göstermeyi pek istemiyordu.

"Gemimi gösterirsem çok utanırsınız, o yüzden çıkarmıyorum," dedi.

Öteki çetenin çocukları gülmeye koyuldular. Gümüş de ne mi yaptı? İçlerinden birini, en küçük olanı itti. Küçük çocuk Gümüş'ün kendisini suya atmak istediğini söyleyerek ağlamaya başladı.

Sonracıma büyük bir çocuk Gümüş'e yaklaşmış dedi ki:

"Küçük kardeşime yaptığını bana da yap da görelim."

"N'oluyo ya, n'oluyo..." dedi Gümüş. Geri geri gidiyordu.

"Hadi Gümüş, hadi!" diye bağıriyordu Sırım.

Ama Gümüş'ün pek harekete geçmeye niyeti yoktu. Sonracıma öteki çocuk Sırım'a tokadı yapıştırdı. Sırım o kadar şaşırıldı ki bağırmaı kesti.

Çok güçlü kuvvetli bir arkadaş olan Toraman

öteki çocuğu itti, o da gidip Lüplüp'ün üstüne düştü, Lüplüp de cumburlop, havuza.

Lüplüp suda oturmuş ağlıyordu:

"Kurabiyelerim, kurabiyelerim sıırıslıklam oldu!"

Öteki çetedeki çocuklar bir an ne yapacaklarını bilemediler. Sonra gemilerini alıp gittiler.

Bizse Lüplüp'ü sudan çıkarmaya çalışıyorduk. Ama bu hiç de kolay bir iş değildi, Lüplüp çok ağırdır çünkü.

Sonunda bekçi gelip Lüplüp'ü sudan çıkardı. Bekçi pek keyifli görünmüyordu. Anne babalarımızın bu halde eve döndüğümüzü görünce bize büyük cezalar vereceklerini, bize de oh olacağını söyledi.

Çok ama çok canımız sıkılmıştı. Lüplüp'ün hali o kadar gülünç olmasa ağlayacaktım sanırım.

Hepimiz sıırıslıklam olmuştuk çünkü Lüplüp düşerken çok su sıçratmıştı. Kuru olan tek şey, Gümüş'ün kutudan çıkarmadığı gemiydi.

Annelerimizle babalarımız bizi cezalandırdı. Tatlı yiyemeyenler, yerine beş kardeşi yiyenler oldu. Gelecek cuma parka gitmemiz de yasaklandı.

İşte bu işe çok üzüldük, parkta Gümüş'ün gemisiyle çok eğleniyoruz çünkü.

Anneme Yardım Ediyorum

Ailecek tatile gidiyoruz, yaşasın, ama tatile gitmeden önce hep yaptığımız gibi annem evi toplamamız gerektiğini söyledi.

Koltuklara kılıf geçirilecek, halılarla perdeler kaldırılacak, her yere bir sürü naftalin yerleştirilecek, bir sürü eşya gömme dolaplara ya da tavan arasına konacak.

Babam bütün bunların ne işe yaradığını anlamadığını söyler hep, geri döndüğümüzde her şey yeniden eski yerine konuyormuş çünkü.

Annem de annesinin evinde böyle gördüğünü söyler. Sonracıma babam anneannemden söz etmeye başlar. Annem de bütün bunların çocuğun yanında konuşulacak şeyler olmadığını, zavallı annesinin evine geri döneceğini söyler. Babam der ki, tamam o zaman, oldu. Hemen yarın bunun için gerekenleri yapacağını söyler, ama yapmaz.

İşte bu yüzden, bu sabah babam işe gittikten sonra, annem kocaman bir önlük taktı, başına da mendil bağladı.

Sonracıma dedi ki bana:

"Babana sürpriz yapacağız: Öğle yemeğinden önce salonu da yemek odasını da toplayacağız."

Ben de dedim ki: "Harika." Anneme çok ama çok yardım edeceğimi söyledim.

Annem beni öptü, onun kocaman oğlu olduğumu söyledi. Zaman zaman babamın beni örnek alması gerektiğini düşünüyormuş üstelik. Ayrıca bana dikkatli olmamı, soytarılık etmemeye çalışmamı söyledi. Ben de olur, denerim, dedim.

Annem tavan arasının anahtarını aldı. Sonracıma naftalin torbasını almaya gitti.

"Ben ne yapacağım peki? Ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Sen tavan arasının anahtarını elinde tut," dedi annem. Yine öptü beni.

Salona indik. Annem kanepelerle koltukların şiltelerine naftalin topları koymaya başladı.

"O pis güveler gelip salon eşyalarımızı yiyemez artık," dedi annem.

Nasıl oluyor bilmiyorum, ama galiba naftalin güveler için korkunç bir şey. Lüplüp, okuldan bir arkadaşım olur kendisi, çok şişkodur, sürekli bir şeyler tıklar. Lüplüp naftalinin güvelerin midesine dokun-

duğunu düşünüyormuş. Kendisi bir keresinde naftalin yemek istemiş, ama yutamamış bir türlü. Geri tükürmesi gerekmiş naftalini. Lüplüp'ün bir şeyi geri tükürmesi için de adamakıllı berbat bir şey olması gerekir.

Ben yine de severim naftalinin kokusunu. Tatile gidiyormuşuz gibi kokar. Ama babam pek hoşlanmaz naftalinden. Hava soğumaya başlayıp da pardösüsünü dolaptan çıkarınca öfkelenir. Bu kokunun güveleri öldürdüğünü ama arkadaşlarını güldürdüğünü söyler.

Annem de der ki, tam tersi olsa daha mı iy olurdu?

Naftalin işini bitirdikten sonra, annem mobilyaların üstünü örtmek için koltuk kılıflarını almaya gitti.

"Yardım edeyim mi? Edeyim mi?" diye sordum.

Annem biraz sonra bana ihtiyacı olacağını söyledi. Başladı kılıfları geçirmeye. Ama çok zor işti doğrusu. Kılıflar yıkanırken biraz çekmiş galiba, onları koltukların üstüne geçirmek çok zor oluyordu.

Tıpkı babamın mavi gömleği gibi. Ama annem babamın şişmanladığını, gömleğin o yüzden olmadığını söyledi. Babam da dedi ki, ömründe boynundan şişmanlamamış.

Annem, kendisi bir harikadır, kılıfları geçirmeyi başardı. Ama çok yorulmuş görünüyordu.

"Ben ne yapacağım peki?" diye sordum.

“Tavan arasının anahtarını bana vereceksin,” dedi annem.

Anahtarı bir türlü bulamayınca ağlamaya koyuldum. Anneme koltuk şiltelerine naftalin koyarken, koltuklardan birinin üzerine düşmüş olabileceğini söyledim.

Annem içini çekti. Öptü beni. Önemli değil, hayatım, dedi bana.

Sonracıma kılıfları çıkarttı. Bense o sırada anahtarı cebimde buldum. Bilyelerin, mendilimin ve ip parçasının altında kalmıştı.

Annem anahtarı bulduğum için pek sevinmiş benzemiyordu. Çok alçak sesle bir şeyler söyleyerek kılıfları tekrar koltuklara geçirdi, ben de ne dediğini anlayamadım.

“Peki şimdi ne yapacağım?” diye sordum.

Annem odama çıkıp uslu uslu oynamamı söyledi. Ağlamaya koyuldum. Bunun büyük haksızlık olduğunu, yardım etmek istediğimi, ama kimsenin beni umursamadığını, madem öyle evi terk edeceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim.

“Tamam, tamam,” dedi annem.

Halıları kaldırması için mobilyaları itmeye yardım edeceğimi söyledi. İşte bu çok ama çok zor bir işti. Yine de üstesinden geldik, büfenin üstündeki mavi vazoyu kırdım, ama olsun. Bu çok da önemli değil, evde daha kırmadığım başka vazolar da var çünkü.

Halıları katlayıp babam kaldırsın diye antreye götürdük.

Annem, perdeleri çıkarmamız için portatif merdiveni getirdi.

"Peki ben ne yapacağım? Ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Düşmeyeyim diye merdiveni tutacaksın," dedi annem.

Sonra saatine baktı. Öğle yemeği için rostoyu fırına koymaya gitti. Bense anneme büyük bir sürpriz yapmaya karar verdim. Perdeleri çıkarmak için merdivenin üstüne çıktım.

Ama hâlâ biraz küçük olduğumdan, merdivenin tepesine iki cilt ansiklopedi koymam gerekti. Ansiklopedileri koyduktan sonra her şey yolundaydı. Ama annem birden bağırdı:

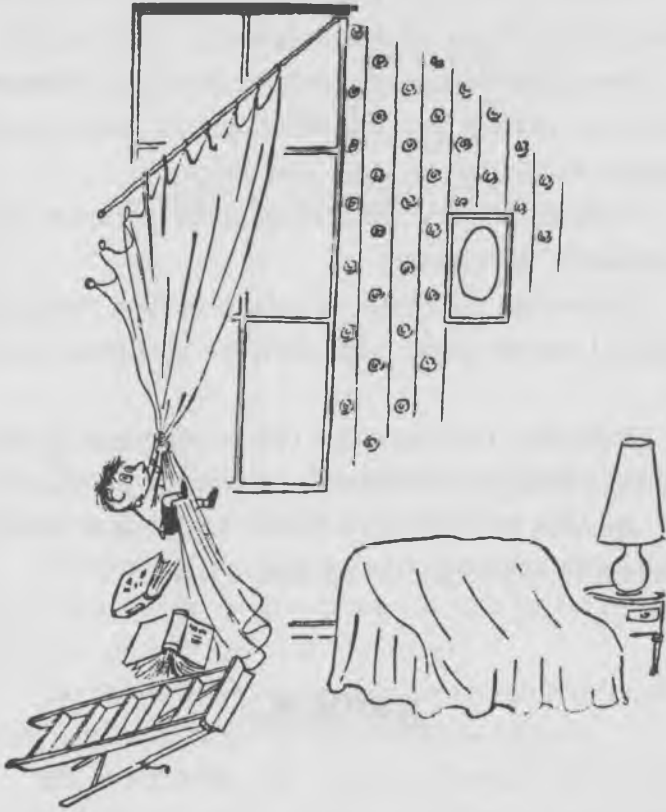
"Pıtırıcık, hemen oradan in bakayım!"

Ben de neye uğradığımı şaşırardım. Tıpkı Dalgacı gibi oldum, öğretmen sınıfta kendisini aniden uyardırınca o da böyle olur. Sonracıma elimde perde, onun üstünde kornişle birlikte yere yuvarlandım.

Çok canım acımadı. Ama yine de ağlamaya koyuldum, böylece annem beni azarlamadı.

"Hadi bakalım, hadi, birazcık uf oldun o kadar," dedi.

Sonracıma annem beni banyoya götürdü, yüzümü yıkadı, öptü beni. Kendisine yeterince yardım ettiğimi söyledi. Ama ben yardıma devam etmek istiyordum.

Annem perdeleri çıkardı. Ben de onları tavan arasındaki büyük sandığa koymasına yardım ettim. Hiç sorun çıkmadı. Yalnızca parmağımı sandığın kapağına sıkıştırdım, o kadar. Bu kez sahiden ağladım, çok canım acımişti çünkü. Annem parmağıma bant yapıştırdı. Ama hiç de öyle, annemin dediği gibi, birazcık uf olmamıştım. Ne yani, iyi valla!

“Tamam, artık her şey hazır. Şimdi, tatile çıkana dek yemeklerimizi mutfakta yiyeceğiz,” dedi annem.

Sonracıma bahçeye çıkıp biraz dinlendik. Babamı bekledik. Annem yorgun görünüyordu. Benim ona yardım etmem büyük şans oldu bence.

“Baban her şeyi yerleştirdiğimizi görünce çok şaşıracak!” dedi annem.

Sonracıma bir baktık ki babam geliyor. Ama asıl sürprizi babam yaptı bize. Bahçeye girdiğinde dedi ki:

“Sevgilim, bu akşam için çok büyük hazırlık yapmamız gerekiyor. Patronumla eşi yemeğe geliyorlar!”

Anneme her şeyi yerli yerine koymasına yardım edeceğimi söylediğimde, ağlamaya koyuldu.

Pıtırcık ile Sivrikulak

Annemle babam misafirliğe gidecekti. Babam komşumuz Bay Sivrikulak'la konuşmaya gitti.

"Sivrikulak, bu akşam dışarı çıkacağız. Pıtırcık'ın yalnız kalmasını istemiyorum. İki saat kadar onunla kalabilir misin?" diye sordu babam.

Bay Sivrikulak çok nazikti. Beni biraz terbiye vermek için bu fırsattan yararlanacağını söyledi.

Bu iş babamın hiç hoşuna gitmedi. Benim Bay Sivrikulak'tan daha terbiyeli olduğumu, ondan bana ders vermesini değil, bana bakmasını rica ettiğini söyledi.

"Sana bir ders versem nasıl olur acaba?" diye sordu babama Bay Sivrikulak.

"Ay çok korktum!" dedi babam.

Eğlenmek için biraz birbirlerini itip kakmaya başlamışlardı. O sırada annem geldi, babama artık çıkmaları gerektiğini söyledi.

Babam giderken dedi ki:

“Bay Sivrikulak’la uslu uslu otur. Ona ne kadar terbiyeli bir çocuk olduğunu göster.”

Bay Sivrikulak’la baş başa kaldım. Bana onların bahçesine gelmemi söyledi. Çok eğleneceğimize söz verdi. Ayrıca bir futbol topu olduğunu söyledi. Bunu biliyordum zaten. Çünkü bir keresinde Bay Sivrikulak topunu bizim bahçeye atmıştı da, babam şaka olsun diye, geri vermek istememişti.

Bay Sivrikulak futbol oynayacağımızı söylediğinde çok sevindim. Ama beni bahçesindeki iki ağacın arasına kaleci olarak dikince pek o kadar sevinmedim doğrusu.

Kalecilik pek bana göre değildir, orta sahada çok daha iyiyimdir. Ama Bay Sivrikulak bir şeyleri kırıp dökmemi istemediğini söyledi. Şutları o çekecekmiş, nasıl gol atılacağını da bana öğretecekmiş.

Babam terbiyeli olmamı istediği için, gidip ağaçların arasına geçtim.

Bay Sivrikulak sıkı şutlar çekiyor. Müthiş bir şut çekti. İyi ki top ağaçlardan birine çarptı, yoksa onu asla durduramazdım!

Top o kadar hızlı geldi ki, anlatamam. Kanıtını isterseniz, ağaçtan sektiği gibi Bay Sivrikulak’ın evinin pencerelerinden birine çarptı. Pencere kapalı olduğu için de cam kırılıverdi tabii.

Bay Sivrikulak öylece kalakaldı. Ağzı açık pence-

reye bakıyordu. Yanına gittim, eğilip hızlı hızlı şöyle dedi bana:

“Pıtırıcık, karıma camı ben kırdım dersen sana koca bir paket şekerleme alacağım.”

Şekerlemeye bayılırım. Ama Bay Sivrikulak’a yalan söylemenin hiç de hoş bir davranış olmadığını söyledim. O da derin bir nefes aldı. Bayan Sivrikulak kolunun altında topla evden çıktı. Bizle futbol oynamaya geliyormuş gibi bir hali vardı. Ama Bay Sivrikulak’la konuşmaya geliyormuş, o kadar.

Biraz öteye gidip konuştular. Konuşma bitince Bay Sivrikulak beni yanına çağırды. Eve girmemizin

daha iyi olacağını söyledi. Bir şeyler atıştırıp başka bir oyun oynayacaktık.

Bir şeyler yedikten sonra (ekler pasta vardı), Bay Sivrikulak bana dama oynamayı öğreteceğini söyledi.

Oyunu gösterdi. Ama babam bana terbiyeli olmamı söylediği için, dama oynamayı zaten bildiğimi söylemedim.

Tam dört kez oynadık. Ben oyunların hepsini kazanınca, Bay Sivrikulak saklambaç oynamamıza karar verdi.

“Sen yumuyorsun, baban gelene kadar da beni bulamayacaksın,” dedi Bay Sivrikulak.

Çok kararlı görünüyordu. Ben de duvara dönüp saymaya başladım: “Bir, ki, üç, dört...” Böyle yüze kadar saydım.

Yetmişe geldiğimde, büyük bir gürültü işittim. Yüzü tamamladıktan sonra da gidip gürültünün nereden geldiğine baktım.

Mahzen kapısının ardından geliyordu sesler. Bay Sivrikulak, "Uy anam, uy, uyyy..." diye sızlanıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, evin içinde dolaşmayı sürdürdüm.

Bayan Sivrikulak, Bay Sivrikulak'ı mahzenden çıkardı. Bay Sivrikulak kir pas içindeydi. Ayak bileğini incitmişti.

Merdivenlerden yuvarlanmış sanırım. Ben yüze kadar saymadan önce hemen koşup saklanmak için acele etmiş olmalı.

Bay Sivrikulak beni gördüğünde, bağırırken neden gelip ona yardım etmediğimi sordu. Ben de ona nerede saklandığımı bana belli etmek için bağırdığını sandığımı, babam bana terbiyeli davramamı söylediği için de gelip onu hemen bularak kendisini incitmek istemediğimi söyledim.

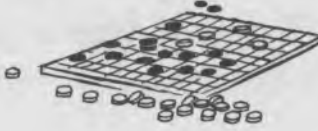
İşte o sırada annemle babam beni almaya geldiler.

Babam Bay Sivrikulak'ı biraz hasta gibi görünce şaşırdı.

"Oğluna verdiğin katı ve gerici eğitimin kurbanı oldum," dedi Bay Sivrikulak babama.

Eve döndüğümüzde babama Bay Sivrikulak'ın söylediklerinin ne anlama geldiğini sordum.

Babam buna kulak asmamamı, Bay Sivrikulak'ın gülünç bir maskara olduğunu söyledi. Sonracıma beni öptü, bana bir sürü, ama bir sürü şekerleme aldı.

Okul Bahçesinde Tamirat Var

Bugün işçi amcalar okulun bahçesine gelip kocaman bir çukur kazdılar.

Makineli tüfeğe benzeyen aletleriyle korkunç gürültü yapıyorlardı. Öğretmen de bizim pencerelere üşüşüp neler olduğuna bakmamızı engellemek için bağırarak zorunda kalıyordu.

Bu durumdan çok hoşnut kalan birisi varsa, o da Dalgacı'ydı. Çünkü, derse kalkmıştı, ama öğretmen onun ne dediğini duyamadığı için kendisine 4 verdi. Bu da Dalgacı'nın dönem boyunca aldığı en iyi not oldu.

Sonracıma müdür geldi. Öğretmenimize dedi ki:

"Bu gürültü dersinizi bölüyor olmalı."

"Sormayın Müdür Bey, birbirimizi duyamıyoruz bile," dedi öğretmenimiz.

"İlgili kurumdan çalışmalarını yaz tatiline erteleme-

lerini istedim. Ama bu durum acil. Okul bahçesinin altından geçen gaz

borularını tamir ediyorlar. Biraz sabredelim. Birkaç gün çalışıp gidecekler," dedi müdür.

Sonra da gitti.

Bizler işçi amcaları görmek için sabırsızlıkla tenneffüsü bekliyorduk. Zilin çaldığını biz bile zor duyduk ama!

Koşarak bahçeye indik. Makineli tüfeklerle açtıkları çukurun etrafını iplerle çevirmişlerdi.

"Siz hepiniz, gözlerimin içine iyice bakın. Bu iplerin ötesine geçmenizi yasaklıyorum, yoksa başınıza bir iş gelir. İşçilere de yaklaşmayın. Anladınız mı? Hadi bakalım!" dedi Karagöz. Kendisi gözetmenimiz olur.

Sonracıma küçüklerden birine yumruk atan büyük bir öğrenciyle uğraşmaya gitti.

Biz işçilere yaklaştık.

"Buradaki makineli tüfek nedir böyle?" diye sordu Tıngır.

"Asfaltı delmeye yarıyor. Denemek ister miydin?" diye sordu işçi amca, gülerek.

"Olur," dedi Tıngır ve ipin altından öbür tarafa geçti.

"Heyy! Heyy! Geldiğin yere dön bakayım!" dedi işçi amca.

"Ne yani... Siz bana demediniz mi, makineyi kullanabilirsin diye?" dedi Tıngır.

"Evet efendim, neden o kullanabiliyor da ben kullanamıyorum?" diye sordu Dalgacı.

"Sen kullanamazsın da ondan, Tıngır da öyle. Şapşalsınız çünkü!" dedi Gümüş.

"Bırakın da ben deneyeyim ya, bir deneyeyim amca ya," dedi Dırdır.

"Hayır işte, hayır efendim! İlk ben gelmiştim!" diye bağırdı Toraman.

"Pis yalancı! Sen benim arkamdaydın bi kere!" diye bağırdım ben de.

"Eeeh! Makaracı! Buraya çoluk çocukla oynamaya değil, çalışmaya geldin!" diye bağırdı başka bir işçi amca.

"Ben mi çoluk çocukla oynuyormuşum?" diye sordu Makaracı.

"Hey siz! Hepiniz ipin arkasına geçmiş n'apıyorsunuz orada? Size yasak etmişim oraya geçmeyi! Çabuk gelin bu tarafa!" diye bağırdı Karagöz.

Bay Makaracı elinde makineli tüfeği, öbür amcayla konuşurken oradan ayrıldık.

"Heey! Şuna bak! Ateş yaktılar!" dedi Lüplüp.

Hemen Lüplüp'le birlikte işçilerin yanına gittik. Yalan mı, okul bahçesinde pek çok şey olur, ama ateş, asla!

Ateşin üstünde bir sürü küçük tava vardı, çok ama çok güzel kokuyordu.

Lüplüp tereyağlı ekmek dilimini yerken yalanıyordu.

"Yahni sever misin?" diye sordu Lüplüp'e, ateşle ilgilenen işçi amca.

"Aman kolla kendini, Memo!" diye seslendi ona Bay Makaracı. Makineli tüfeğini kapamış bizi dinliyordu.

"Yahninizi tereyağlı ekmekle değiş tokuş eder misiniz?" diye sordu Lüplüp.

"Bana da biraz tattırır mısınız?" diye sordu Toraman Lüplüp'e.

"Hayır efendim! Canın çok yahni istediye annen sana yapsın, yersin!" dedi Lüplüp.

"Sen de şimdi sıkı bir tokat yiyeceksin," dedi Toraman.

"Karavananın yanından çekilin bakayım," dedi Bay Memo. Canı sıkılmış gibiydi. Bay Makaracı ise biraz ötede gülüp duruyordu.

Gülmeyen biri varsa, o da bizim Karagöz'dü. Koşarak yanımıza geldi.

"İnanamıyorum! İnanamıyorum! Size kaç kez buraya geçmeminizi söyledim ben? Hepinize ceza vereceğim!"

"Bakar mısınız? Dersinizi biraz ötede verin de, rahat rahat çalışalım şurada," dedi Bay Makaracı bizim Karagöz'e.

“Ne... Nasıl yani?” dedi Karagöz. Gözleri koskocaman açılmıştı.

“Evet efendim, çalışıyoruz burada!”

“Ya ben n’apıyorum? Eğlendiğimi mi sanıyorsunuz? Ne yani, iyi valla...” dedi Karagöz.

“Evet!” dedi Lüplüp. Hiç hoşnut görünmüyordu, çok öfkelenmişti çünkü.

Biz de kargaşa çıkmasın diye başka köşeye gittik.

“Yakantop oynayalım mı?” diye sordu Toraman.

Hepimiz tamam dedik. Çok kıyak oyundur çünkü. Birisi topu alır, ötekilerin üstüne doğru atar. Ötekiler topu yiyince, hele ki topu Toraman attıysa, ağlamaya koyulurlar. Topu atanla dövüşmek isterler. Sonra onlar topu atıp birilerinin canını yakmaya çalışır. Herkes bağırıp çağırır, müthiştir.

Hepimiz oynamaya başladık. Çarpım dışında tabii. O asla oyun oynamaz, derslerini gözden geçirir.

Bu sefer Lüplüp de oynamadı. Yiyemediği yahni yüzünden çok öfkelenmişti çünkü. Madem öyle, yarın teneffüse kurufasulye getireceğini söyledi.

Sonracıma bizleri yakma sırası burnu kanayan Gümüş'e geldi. Gümüş topu öyle bir fırlattı ki, top gidip işçi amcaların kazdığı çukura düştü.

Topu almaya gittik ama Bay Makaracı hiç de hoşnut değildi. Taramalı tüfeğiyle bahçeyi kazmaktan vazgeçip bağırdı:

"Hayır! Hayır! Hayır! Buraya gelmeyin!"

Sonracıma bir baktı ki Dalgacı, Sırım ve Toraman çukurdalar.

"Hemen oradan çıkın, çabuk!" diye bağırdı Bay Makaracı.

"Topumuzu arıyoruz. Gördünüz mü?" diye sordum.

"İşte burada!" dedi Dalgacı.

"Verin bakayım o topu bana!" dedi Bay Makaracı.

O kadar öfkeli görünüyordu ki Dalgacı topu verdi. Bay Makaracı topu çok uzaklara fırlatacakmış gibi el kol hareketleri yaptı. Ama fırlatamadı. Daha önce ona kızmış olan amca koşarak geldi çünkü.

"Sen iyice şaşırdın, Makaracı," dedi.

"Ben mi şaşırdım?" diye sordu Bay Makaracı, el kol hareketleri yapmayı kesti.

"Şimdi de çoluk çocukla top mu oynuyorsun?" diye sordu öteki amca.

“Evet efendim, ver bakalım topumuzu!” diye bağırdı Toraman.

“Ay siz beni deli edeceksiniz! Kaç kere söyledim...” diye araya girdi Karagöz.

“İşinizi doğru dürüst yapsanıza kardeşim, çocuklarınız adamlarımın çalışmasını engelliyor!” dedi işçi amca.

O sırada müdür geldi.

“Neler oluyor burada Karag...?” diye sordu.

Bağırıp çağıran Karagöz’ü, müdürü ve işçileri rahatsız etmemek için daha öteye gittik. Çok kıyaktı, teneffüs beş dakika daha uzun sürdü.

Ama bir sonraki teneffüste işçiler gitmişti. Bu hiç hoş olmadı.

Çalışmalarını yaz tatilinde gelip bitireceklerini söylemişler, sanırım. Bahçede açtıkları koca çukuru da kapamadan gitmişler.

Babam Göbeğini Eritiyor

Cumartesi akşamı karar verildi. Bay ve Bayan Sivrikulak akşam yemeğinden sonra kahve için bize gelmişlerdi.

Bay Sivrikulak bizim komşumuzdur; çok tatlı adamdır, babama takılmaya bayılır. Bayan Sivrikulak da onun karısıdır.

Bay Sivrikulak babama dedi ki:

"Baksana, epey bir göbek bağladık."

"Göbek mi bağladık? Kendi adına konuş, şişko!"

"Göbek bağlamak ne demek?" diye sordum.

"Göbek buna denir evlat," dedi Bay Sivrikulak, babamın karnını gösteriyordu.

"Ama bak, burada da kocaman bir pasta yatıyor," dedi babam, Bay Sivrikulak'ın karnını göstererek.

"Şaka bir yana, böyle devam edersek yağ bağlamış hımbıl adamlar olup çıkacağız. Doktorum diyor

ki, belli bir yaştan sonra çok dikkat etmek gerekiyormuş," dedi Bay Sivrikulak.

"Doktorunuz çok haklı," dedi annem.

"Doğru ahbap, her geçen gün gençleştiğin söylemez," dedi babam.

Bay Sivrikulak da dedi ki:

"Doktorum spor yapmamı söylüyor. Erken kalkacakmışım, gidip ormanlık alanda koşacakmışım, böyle şeyler işte. Sen de benimle gelmelisin."

"Hasta mısın, nesin sen?" diye sordu babam.

"Ya, ya! Tabii. Spor herkesin yapacağı iş değildir tabii," dedi Bay Sivrikulak.

Babam dedi ki:

"Ne? Ne diyorsun? 100 metreyi ne kadar zamanda koştuğumu biliyor musun sen benim?"

"Rüzgâr senden yana eserse, aşağı yukarı on dakikada koşarsın," diye cevap verdi Bay Sivrikulak.

"Ya, öyle mi?" dedi babam. "Gösteririm ben sana! Tamam o zaman, seninle geliyorum. Hangimiz daha sportifmiş, göreceğiz. Bir konuda haklısın ama, oturdukça paslanıyoruz."

"Harika. Yarın sabah, çok erkenden, aç karnına yola çıkıyoruz. Ormanda koşacağız. Göreceksin, çok yararlı olacak," dedi Bay Sivrikulak.

"Ben de geleceğim," dedim.

"Bizim hızımıza yetişemezsin ki, tavşanım," dedi Bay Sivrikulak. "Kendimizi iyice yoracağız, yoksa bir

işe yaramaz. Üstelik pazar sabahı egzersize ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Duyduğuma göre, hafta içi okulda yeterince enerji harcıyormuşsun.”

“Ben de göbek bağlamamak için sizinle gelmek istiyorum,” dedim.

Herkes güldü. Annem küçüğü de götürmelerini, biraz hava almanın ona iyi geleceğini, hem böylece yarın sabah dip köşe temizlik yaparken ayağına dolanmayacağını söyledi.

Babamla Bay Sivrikulak da, tamam, olur, sağlıklı bir yaşam sürmek için hiçbir zaman çok erken değildir, dediler.

Sonracıma babamla Bay Sivrikulak kocaman purolar yaktılar. Annem onlara likör getirdi. Bense gidip yattım, çok geç olmuştu çünkü.

Sabah uyandığımda evde hiç ses yoktu. Babam bensiz gitti diye korktum. Ama annem odama girdi, gürültü yapmamamı, babamın Sivrikulaklar yüzünden çok geç yattığını, hâlâ uyduğunu söyledi.

Babam mutfağa geldiğinde kahvaltımı ediyordum. Pijamaları üstündeydi, saç başı darmadağındı, tıraş da olmamıştı. Anneme sütlü bir kahveyle bir parça ekmeğin zararı olmayacağını söyledi.

“Acele et, Pıtırıcık. Hazır olduğumda seni beklemeyeceğim çünkü,” dedi.

İkinci dilim ekmeğini yedikten sonra (babam her sabah iki dilim ekme yer) babam hazırlanmaya gitti.

Kalın kazağıyla evde giydiği gri pantolonunu giymişti.

Bay Sivrikulak'ın evine gittiğimizde kahvaltısını bitirmek üzereydi. Çok gülünçtü doğrusu, üstünde mavi yünlü bir giysi vardı.

"Sen de üstüne uygun bir şeyler almalıydın. Her şeyi kuralına uygun yapmalısın," dedi Bay Sivrikulak.

"Tamam, yürü hadi, yaktın beni bu giysilerle," dedi babam.

"Tamam. Benim arabayı alıyoruz, değil mi?" diye sordu Bay Sivrikulak.

Evden çıktık, babam Bay Sivrikulak'ın garaj kapısını açmasına yardım etti.

"Hâlâ memnun musun bundan?" diye sordu.

Bay Sivrikulak cevap verdi:

"Ee, evet. Ama geçen gün bir türlü çalıştıramadım. Ama sorun aküde değil, eminim."

"Benzin pompasına baktın mı?" diye sordu babam.

"Benzin pompası mı? Hayır, neden ki?" dedi Bay Sivrikulak.

"Aynı sorun bende de vardı. Benzin pompasındanmış. Sıkışan bir parça var. Göreceksin. Aç bakalım kaputu," dedi babam.

Bay Sivrikulak kaputu açtı. Babamla birlikte motora eğildi. Bir süredir bakıyorlardı ki Bayan Sivrikulak garaja geldi.

“Nasıl yani? Hâlâ burada mısınız siz?” diye sordu.

“Gidiyoruz. Acelemiz yok ne de olsa. O kadar da abartmamak gerek! Altı üstü spor yapacağız, rekor kıracak değiliz,” dedi Bay Sivrikulak.

Arabaya bindik. Babamla Bay Sivrikulak önde oturdu, ben arkada. Araba güzel güzel çalıştı.

“Şu camı kapa Pıtırıcık! Dondurucu bir soğuk var,” dedi babam.

“Bu arabanın iyi bir yanı varsa, o da ısıtması; bak gör!” dedi Bay Sivrikulak.

Arabada öylece, usul usul ormana gidiyorduk, arabanın içi sıcak mı sıcaktı. Babam dedi ki, sabah erken saatlerde yatakta dönüp durmaktansa evden çıkıp böyle temiz hava almanın iyi geldiğini itiraf etmeliymiş.

“Elbette, elbette!” dedi Bay Sivrikulak.

Ormanda bir sürü araba vardı. Bay Sivrikulak arabayı durdurup rahat rahat spor yapmak için sakin bir köşe bulacağını söyledi.

“Arabayı herhangi bir yere bırakalım, patikaları izler, ormana dalarız,” dedi babam.

Bay Sivrikulak bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi, arabasını bir kestane satıcısının küçük arabasının arkasına bıraktı.

“Size kestane ikram edeyim,” dedi.

“Delirdin mi sen? Kestaneleri ben alıyorum,” dedi babam.

Gülüşerek tartıştılar, sonracıma ormanın içinde yürüdük, herkesin elinde kesekâğıtları içinde sııcacık kestaneler vardı. Ne kadar lezzetlilerdi anlatamam! Ben babamla gezmeye gitmeye bayılırım, aldığımız şeylerin parasını hep o öder çünkü.

Öylece yürürken, üstünde BÜFE yazan bir kulübenin önünde durduk.

“Bu kestaneler beni çok susattı biliyor musun?” dedi Bay Sivrikulak.

“Tam yerine düştük, birer aperitif almanın vaktidir,” dedi babam.

Çok kıyaktı. Babamla Bay Sivrikulak aperitiflerini içtiler, ben de nar şurubumu (nar şurubunu çok severim, kıpkırmızıdır çünkü). Sonracıma Bay Sivrikulak bana fıstık almam için para verdi.

Babamla Bay Sivrikulak arabalarından söz ederlerken, ben de etrafta dolanıp biraz oynamak istedim. Keşke futbol topumu götürseymişim.

Sonracıma babamla Bay Sivrikulak büfeden ıktılar. Babam dedi ki:

“Pıtırcık, geç oldu artık! Hadi eve gidiyoruz!”

“Haydi bakalım, Pıtırcık! Arabaya kadar yarışıyoruz! Hazır mısın? Başla!” dedi Bay Sivrikulak.

Koşarak yanlarından uzaklaştım. Koşuda çok iyiyimdir; teneffüste beni kimse geçemez, Sırım dışında tabii, ama o da sayılmaz çünkü Sırım’ın bacakları çok

uzundur. Arabaya ilk ben vardığım için çok gururluydum doğrusu.

Kapılar kilitli olduğundan, içeri giremedim. Dönüp babamla Bay Sivrikulak'a bakındım, benzin pompalarından söz ederek geliyorlardı.

Eve döndüğümüzde annem dedi ki:

"Ben de kaygılanmaya başlamıştım. Ne kadar geç oldu! İlk sefer için biraz abartmadınız mı?"

Babam da dedi ki:

"Sivrikulak çok haklı, biliyor musun. Göbekleri eritip hamlaşmamak için insanın kendisini bırakmaması gerek. Biraz yorucu, evet, ama insana çok iyi geliyor. Zor olsa da, bunu her pazar tekrarlamayı deneyeceğiz."

Sonracıma kıyak mı kıyak bir öğle yemeği yedik. Tavuk vardı, bir sürü patates vardı. Yemekten sonra babam ikinci kahvaltısına kadar biraz uyumak üzere odasına çıktı.

Ragbi

Bu öğleden sonra, arkadaşlarla arsada buluşmak için sözleşmiştik. Gümüş bize çok kıyak bir sürprizi olduğunu söylemişti çünkü. Ne olduğunu söylemek istemedi ama. Gümüş gizem yaratmaya bayılır; bu huyu çok can sıkıcıdır.

Arsaya geldiğimizde, Gümüş hâlâ ortalarda yoktu. En son o geldi (kasten yapıyor), sürprizini gösterdi: bir ragbi topu.

“Babam bunu beni dilbilgisinde sondan birinci olmamam için yüreklendirmek amacıyla aldı,” dedi. Gümüş’ün babası çok zengindir, ona her istediğini alır. Gümüş’ün de hep yüreklendirilmesi gerekir.

“Kıyak! Ragbi oynayacağız,” dedim.

“Ama ben Amerikan futbolu nasıl oynanır bilmiyorum. Bisiklete binip futbol oynamayı severim, ama hiç ragbi oynamadım,” dedi Dalgacı.

"Sana anlatırız, çok kolay," dedi Tıngır.

"On beşli ragbi mi oynuyoruz, on üçlü mü?" diye sordu Dırdır.

"On beşli oynayalım, en kralı odur," dedi Sırım.

"Ama biz sekiz kişiyiz," dedi Toraman.

"Bir şeyler düşünürüz; yarılar üç çeyreklik dönüşlerde de oynar," dedi Gümüş.

"On beş, sekiz, yarılar, üç çeyrekler, siz eni konu aritmetik yapıyorsunuz," dedi Dalgacı.

Hepimiz güldük. Dalgacı da çok sevindi, bilerek yapmadığı zamanlarda bile arkadaşları güldürmeyi çok sever çünkü.

"Peki ben yarı mı olacağım, üç çeyrek mi?" diye sordu Lüplüp.

"Sen bu ikisi çarpı iki olacaksın!" dedi Sırım.

Hepimiz yeniden çok güldük, Lüplüp dışında tabii. Kendisi şişkoluğuyla ilgili şakalar yapılmasından hoşlanmaz çünkü. Dalgacı ise yine anlamamıştı.

"Bu ikisi çarpı iki ne demek oluyor?" diye sordu.

Gümüş konuşarak vakit kaybetmememizi, hemen oyuna başlamamızı söyledi.

Toraman da dedi ki:

"Bu sefer takımları seçerken maskaralık etmeyeceğiz. Ben Pıtırıcık'ı, Lüplüp'ü ve Gümüş'ü alıyorum. Siz de kendi aranızda halledin."

"Tamam ama senin oyuncularını ben alıyorum. Top benim çünkü," dedi Gümüş.

“Yumruğumu burnuna yemek ister misin?” diye sordu Toraman. Sonracıma Gümüş’ü kazağının önünden tutup sarsmaya başladı.

“Oyuna başladık mı yoksa?” diye sordu Dalgacı.

Sırım, Dalgacı’yla aynı takımda olmak istemiyordu, Dalgacı nasıl oynanacağını bilmiyordu çünkü. Tıngır ise Dırdır’la oynamak istemiyordu, Dırdır’a küsmüştü, Dırdır onun tüm bilyelerini ütmüştü çünkü. Tıngır ise Toraman’ın takımında oynamayı yeğliyordu, Toraman çok güçlüdür çünkü, ragbide de güçlü olmak çok önemlidir.

Sonracıma, Toraman yakasını bıraktığında, Gümüş, eğer kaptan olamayacaksa takımında Toraman’ı istemediğini, Lüplüp ise Sırım söylediğini geri almazsa hiç kimseyle oynamayacağını söyledi. Ama sonunda takımlara ayrılabilirdik.

Gümüş dedi ki:

“Evet, arabayla tencerenin arası bir kale; taşlarla kutuların arası da öteki kale. 22 metrelik çizgilerin çekilmesi gerek.”

Sırım topuğuyla bir çizgi çekti.

“Bu bizim 22 metrelik çizgimiz,” dedi.

“22 metre olduğunu nereden anladın?” diye sordu Lüplüp.

“Bana bak çarpı iki, senin fikrini soran olmadı. Bu bizim 22 metrelik çizgimiz; siz gidin kendi 22 metrelik çizginizi istediğiniz yere çekin. İyi valla...” dedi Sırım.

"22 metre ne oluyor?" diye sordu Dalgacı. "Bu yaptığınız aritmetik valla."

Ama bu kez Dalgacı biraz hayal kırıklığına uğradı çünkü kimse gülmedi. Hepimiz dönmüş Lüplüp'e bakıyorduk, çok kızmıştı çünkü. Sırım'a gidip dedi ki:

"Ben çarpı iki değilim, anlaşıldı mı?"

"İsterseniz ben oyunda çarpı iki olurum," dedi Dalgacı.

İşte o zaman hepimiz gülmeye başladık. Dalgacı çok ama çok gururlanmıştı.

Hakeme ve taş hakemlerine gelince; bu işi çok kolay hallettik. Kuraldışı bir hareket gören hemen ötekilere haber verecekti. Ayrıca hile yapmayacağımıza hepimiz söz verdik.

"Bazılarımız hile yapmamakta zorlanacak," dedi Tıngır.

"Bunu benim için mi söylüyorsun? Eğer bana söylüyorsan, açıkça söyle!" dedi Dırdır.

"Kimse için söylemiyorum. Ama bilye oynar gibi

ragbi oynamaya kalkışmaması gerekenler var aramızda," dedi Tıngır.

"Ragbiyle bilyenin ne ilgisi var ki?" diye sordu Dalgacı.

"Sana sonra anlatırız. Hadi, oyuna başlayalım," dedi Gümüş.

Arsanın orta yerinde toplandık. Gümüş başlama vuruşunu yaptı, çok güçlü vuramadığı için top şöyle bir yuvarlandı, Sırım da topu kaptı.

"Serbest vuruş!" diye bağırdı Dalgacı.

"Ne serbest vuruşu be, sersem!" diye bağırdı Toraman.

"Evet efendim. Kuraldışı bir hareket gören ötekilere haber verecekti hani. El var, Sırım topu elle yakaladı!" dedi Dalgacı.

"Evinde televizyona nasıl bakıyorsun sen ya? Ragbide top hem elle hem ayakla tutulur," dedi Gümüş.

"Aaa, öyle mi? Çok kolaymış o zaman!" dedi Dalgacı.

"Hey, millet!" diye bağırdı Dırdır. "Tıngır beni yere devirdi! Penaltı! Top bende değildi!"

"Kime karşı penaltı istiyorsun, budala! Biz aynı takımdayız! Canım seni devirmek istiyorsa, deviririm, toplu da olur topsuz da!" dedi Tıngır.

"Dırdır haklı. Size karşı penaltı kullanacağız çünkü takımınızda hatalı harekette bulunuldu," dedi Toraman.

“Bu penaltı bildiğimiz penaltı mı?” diye sordu Dalgacı.

Tıngır ile Dırdır bağırap çağırmaya, birbirlerine hilebaz demeye, bilye oynarken bile birbirlerini yere devirmeye hakları olduğunu söylemeye koyuldular. Gümüş ise böyle devam ederse iki oyuncuyu da dışarı atacağını, sahada yalnızca altı kişi kalacağını, ama olsun, oyunun bir şiddet gösterisine dönüşmesindenense böylesini yeğlediğini söyledi.

“Bunu bir kere televizyonda duymuştum!” diye bağırdı Dalgacı. Ragbide ilerlemeler kaydettiğine çok sevinmişti.

Tıngır ile Dırdır kavga etmeyi bıraktılar, sahadan atılmak istemiyorlardı çünkü. Topu yeniden oyuna sokmak için ellerimizi birbirimizin omuzlarına koyarak daire oluşturduk. Bunu birçok kez baştan almak zorunda kaldık çünkü ilk seferinde hepimiz daire

olduk. Topu oyuna sokacak kimse kalmadı. İkinci seferde dairede yer almayan Lüplüp, Sırım kendisine dil çıkarmaya devam ederse topu oyuna sokmayacağını söyledi.

Sonracıma Gümüş topu oyuna soktu, Dalgacı da topu kaptı.

"N'apıcam şimdi, n'apıcam?" diye soruyordu.

"Vur topa! Vur! Vur tekme! Çabuk ol, budala!" diye bağırdı Sırım.

Sonracıma Dalgacı gözlerini yumdu. Müthiş bir tekme savurup golünü attı Dalgacı.

Ama işin kötü tarafı, golden sonra topu bir daha bulamadık. Duvarların üstünden öbür yana uçtu gitti. Sokakta büyük bir gürültü işittik, koşarak arsadan uzaklaştık.

Okulda Sinema

Bugün okulda film izledik!

Öğretmen bizi ödül törenlerinin yapıldığı en büyük sınıfa indirdi. Sıra sıra dizilmiş bir sürü sandalye vardı; sandalyelerin karşısına, biraz yükseğe sinema perdesi konmuştu. Gerçek bir sinema perdesi hem de. Sandalyelerin arkasında da, bir masanın üstüne konmuş bir projeksiyon makinesi vardı.

Büyüklerin öğretmeni Bay Bidon makinenin başındaydı. En arka biz geldik. Öteki sınıflar gittiğimizde oradaydı.

Biz küçük olduğumuz için en öndeki iki sırayı bize ayırmışlardı. Gözetmenimiz Karagöz, panjurları kapıyordu. Sınıfın lambalarıysa yanıyordu.

Sonracıma müdür geldi, sinema perdesinin önünde durdu.

“Çocuklar, sevgili geometri öğretmenimiz tatil-

de büyük bir yolculuk yaptı. Kişisel deneyimlerinin eğitsel bir yanı olmasına her zaman özen göstermiş olan Bay Bidon tatili sırasında bir film çekti. Şimdi bizlere bu filmi oynatıp yorumlama inceliğini gösterecek. Sizlerin de benim gibi Bay Bidon'a bu eğlenceli gösteri için teşekkürlerinizi sunacağınızdan kuşum yok. Bu öyle bir eğlence ki yararlı bilgileri keyifli bir ortamda sizlere sunacak. Bu arada, gösteri sırasında haylazlık edenler olursa çok sert bir biçimde cezalandırılacaklar, bunu da belirteyim. Anlaşıldı mı, küçükler?... Peki öyleyse, başlayabiliriz Bay Bidon."

"Henüz değil. Şey, eee, ben, kiraladığımız bu aleti çok iyi tanımıyorum. Film bir türlü yerleştiremedim," dedi Bay Bidon.

Gümüş dedi ki:

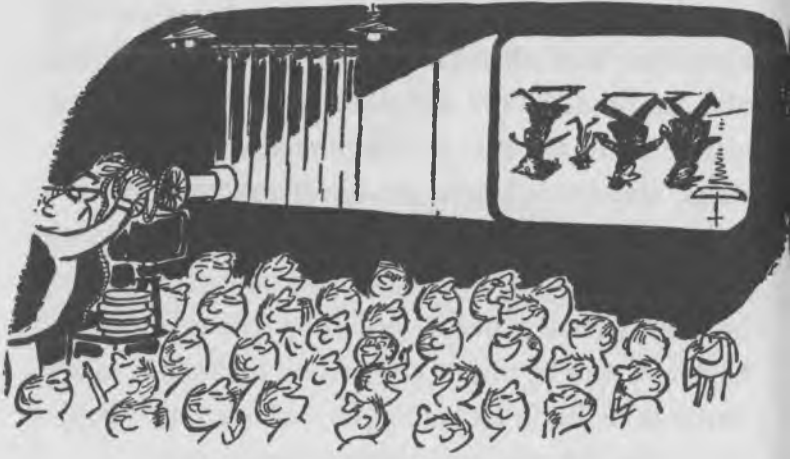
"İsterseniz size yardım edebilirim. Bizim evde babamın böyle bir makinesi var. Bunun daha iyisi ama."

"Gümüş, sus bakayım! Yoksa hemen dışarı atarım seni!" dedi öğretmenimiz.

"Tamamdır, halloldu sanırım, lambaları söndürebiliriz," dedi Bay Bidon.

"Gözetmen Bey, ışıkları kapatalım lütfen," dedi müdür.

Karagöz lambaları söndürdü. Sonracıma ekranda ters dönmüş bir gemi gördük. İçinde de kafa üstü yürüyen bir sürü insan vardı.

Sınıfta herkes gülmeye başladı. Bay Bidon Karagöz'e ışıkları yeniden açmasını söyledi. Filmi de durdurdu.

"Lütfen bağışlayın Müdür Bey, her zaman kullandığım bir alet olmadığı için..." dedi Bay Bidon. Gerçekten de sinirli bir hali vardı.

"Rica ederim," dedi müdür.

"Ben size gösterebilirim, evde..." dedi Gümüş.

"Çabuk ekranın yanına, tek ayak üstüne geçin," diye bağırdı müdür. Gümüş de gidip orada dikildi.

Bay Bidon başını kaşdı. Sonracıma müdürün kulağına bir şeyler söyledi. Müdür de Gümüş'ü çağırdı.

Gümüş müthişti doğrusu. Bay Bidon'a filmi nasıl yerleştireceğini gösterdi.

"Aferin, şimdi gidip küçük arkadaşlarınızın yanına oturun," dedi müdür.

Gümüş yanımıza döndü. Pek kasılıyordu. Ama sonra hemen öfkeleni, Dalgacı onun yerine oturmuştu çünkü.

"Öğretmenim, Dalgacı film gösterimi için bana ihtiyaç duyulmasından yararlanıp yerimi kaptı," dedi.

Dalgacı dedi ki:

"Sen de git sıranın sonuna otur o zaman, kasıntı!"

"İkiniz de ekranın iki yanına geçip tek ayak üstünde duruyorsunuz!" dedi müdür.

"Hımmm, Müdür Bey, acaba bu öğrenci benim yanımda tek ayak üstünde durabilir mi? Makineyi iyi tanıyor da," dedi Bay Bidon.

Gümüş'le Dalgacı cezalarını çekmeye gittiler. Sonracıma Karagöz lambaları söndürdü.

Yine gemiyi gördük, bu sefer ters dönmemişti ama. Az önceki kadar gülünç değildi.

Bay Bidon öksürdü, sonra şöyle dedi:

"Marsilya'dan, İtalya ve Yunanistan'a giden bir yolcu gemisine bindim. Eğer perdede gölge oyunları yapmaya devam ederseniz, filmi durduruyorum!"

Büyüklerden biri yapmıştı bu maskaralığı. Elle-riyle tavşan yapıyordu, at yapıyordu, özellikle at çok kıyaktı.

"Işıkları açın Gözetmen Bey, suçlu hemen ortaya çıksın!" diye bağırdı müdür.

Karagöz yeniden lambaları yaktı. O sırada Çarpım bağırdı:

"Öğretmenim, Dalgacı tek ayak üstünde değil! Dönüp Gümüş'ün yerine oturmuş!"

"Kafa çeneni, pis böcek!" diye bağırdı Dalgacı.

Öğretmen Dalgacı'yı cuma günü okul çıkışı ceza-ya bıraktı. Dalgacı ağlamaya, zaten filmin de hoşuna gitmediğini, televizyonu daha çok sevdiğini, Çarpım'a gününü göstereceğini söylemeye koyuldu.

"Susun!" diye haykırdı müdür.

Karagöz ışıkları söndürdü, hepimiz karanlıkta kaldık.

"Rica ederim açın ışıkları, şu makine olacak... makineyi çalıştıramıyorum bir türlü," dedi Bay Bidon.

Karagöz yeniden ışıkları açtı. Lüplüp filme bir sürü ara verilmesinden, ama gerçek sinemalarda olduğu gibi çıtır çerez satıl-mamasından yakındı. Neyse ki açlığını bastırmak için yanında iki çikolatalı ekmek, bir de poğaçası vardı.

"Söndürün ışıkları, sanırım oldu," dedi Bay Bidon. Karagöz yeniden ışıkları söndürdü.

Bir kez daha gemiyi gördük. Bay Bidon konuşma-ya başladı:

"Marsilya'dan, İtalya ve Yunanistan'a, oradan da Türkiye'ye giden bir yolcu gemisine bindim..."

Ama çok gülünçtü doğrusu, gemiyi beyazperdede değil, yandaki duvarda görüyorduk çünkü.

"Paralarımızı geri verin!" diye bağırdı büyük sınıflardan biri.

"Işıkları yakın!" diye bağırdı müdür.

Karagöz ışıkları yaktı. Bay Bidon makineyi durdurdu. Hiç hoşnut görünmüyordu.

"Yeter artık ama! Bu koşullarda çalışmayı reddediyorum! Filmimle ilgilenen yoksa hemen söylesin!" diye bağırdı.

Müdür de bağırmaya başladı:

"Çok haklısınız, Bay Bidon. Filminiz ilginç olsun olmasın, bu öğrencilerin yaptıkları bağışlanamaz!

Herkesi uyarıyorum, tek bir yanışınızı görürsem, herkesi okuldan atarım!"

Acayip sessizlik oldu. Maskaralık yapacak zaman değildi, anlamıştık.

"Evet, hazır mısınız Bay Bidon? Söndürün, ışıkları söndürün, Kara... Gözetmen Bey!"

Karagöz ışıkları söndürdü. Yine karanlık oldu, çıt çıkmıyordu. Biraz korkunçtu doğrusu. Sonracıma müdür dedi ki:

"Evet, Bay Bidon, başlayabilirsiniz."

Bay Bidon cevap verdi:

"Hayır, başlayamam! Bu korkunç makine çalışmıyor!"

"Işıkları açın," dedi müdür.

"Ben de açamam artık. Sanırım sigortalar attı," dedi Karagöz.

Sinema seansı böylece sona erdi. Ama Bay Bidon

çok kıyak adam, yaza doğru filmini tekrar göstereceğini söyledi bize.

Dedi ki:

"Bu filmi size tekrar gösterdiğimde, hava çok sıcak olacak!"

Anneannem

Annem, annesinin gelip bizimle iki gün geçireceğini söyleyince çok ama çok sevindim. Anneannemi çok severim çünkü.

Çok tatlıdır benim anneannem. Bana bir sürü şey alır, her söylediğime güler, çok akıllı, çok komik olduğumu, annemin benim yaşımdaki haline çok benzediğimi söyler.

Anneannemin geleceğini duyunca babam da sevindi.

“Çok güzel! Ah, ah! Yaşasın! İşte harika haber diye buna denir!” dedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, babamın bu işe bu kadar sevinmesine şaşırıdım, anneannemle ikisi, birbirlerini gördüklerinde biraz tartışırlar çünkü. Ama Bay Sivrikulak’la babam birbirlerine takılıyorlar ya, onun gibi bir şey sanırım, gülmek için yapıyorlar yani.

Anneannem akşam geldi. Zil çalınca, annemle birlikte kapıya koştuk. Anneannem valiziyle içeri girdi.

“Canım kızım, seni gördüğüme o kadar mutluyum ki!” dedi anneannem, anneme sarılıp öptü.

Sonracıma anneannem beni kucakladı, yüzümün her yerini öptü, benim kocaman çocuk olduğumu, koca adam olduğumu, onun küçük bebeği olduğumu söyledi.

Babam elinde gazetesıyla geldi, anneannem ona yanağını uzattı. Babam da onu hızlıca, umah, öpüverdi.

“Merhaba damat,” dedi anneannem.

“Merhaba valide hanım,” dedi babam.

Bense anneannemin etrafında hoplayıp zıplıyor, valizine bakıyordum. Çünkü anneannem bize geldiğinde, valizinden benim için çok kıyak armağanlar çıkar.

“Bana ne getirdin anneanne, ne getirdin?” diye sordum.

Babam gözlerini kocaman açıp bana baktı. Dedi ki:

“Pıtırıcık, bu nasıl bir tavır böyle? Biz sana böyle mi öğrettik?”

“Bırakın çocuğu, zavallı küçüğümün pek neşeli bir hayatı yok zaten, biraz şımartılsa hiç fena olmaz,” dedi anneannem.

“Çok doğru söylüyorsunuz. Sizin ziyaretlerinizden sonra Pıtırıcık gerçekten de şımarığın teki olup çıkıyor!” dedi babam.

Anneannem valizini açtı, içinden koca bir kutu çıkardı.

“Al bakalım, tatlım, paketi aç, bence çok hoşuna gidecek,” dedi.

Paketi açmam epey zaman aldı, bir sürü ip vardı çünkü, kâğıt vardı. Hem ayrıca sabırsızlandığımda biraz titrerim de, düğümleri çözmek çok uzun sürer.

Ama kutudan ne çıktı inanamayacaksınız: bir uçak! Harika bir uçak! Kanatlarında motorları var, dönen pervaneleri var!

“Ne diyoruz?” diye sordu annem.

“Çok kocaman bir uçak, hiç böyle kocaman uçagım olmamıştı!” dedim.

Anneannem gülmeye başladı. Çok komik olduğunu söyleyip öptü beni.

Uçağımla oynamaya başladım. “Prrrr” yaparak salonda koşturuyordum, uçağına da bir sürü akrobasi numarası yaptırıyordum. Babam gazetesini okumak için yeniden koltuğına oturdu. Bana da dedi ki:

“Pıtırıcık, şu oyuncuğı kaldır! Ödevlerin duruyor daha!”

“Amaaan, bırakın canım, eğlensin biraz. Her zaman böyle oyuncaklar alınmıyor ki çocuğına, zavallı küçüğüm,” dedi anneannem.

“Peki bu zavallı küçük büyüüp de sayenizde kör cahil kaldığında ne olacak?” diye sordu babam.

“Ne olacak, herhalde birisine damat olur,” dedi anneannem.

Annem tepside çaylarla salona girdi. Annem, anneannemin babamla uzun süre yalnız kalmasını istemez. Tartışmalar yüzünden olsa gerek.

Annem çayla birlikte dilimli bir kek getirdi, meyveli keke benziyordu ama tam aynı değildi. Yine de lezzetli görünüyordu ama. Anneme kekten alabilir miyim, diye sordum. O da hayır, iştahını keser, dedi. Uçağımınla oynamaya devam edecektim ki, anneannem şöyle dedi:

“Ay, bırakın bir-iki dilim yesin canım, ne olur ki!”

Babam anneanneme baktı, kıpkırmızı kesildi. Annem de kekten çabucak bir dilim kesip odamda oynamamı söyledi.

“Biricik torunumu çok sık görmüyorum zaten. Neden ben gelir gelmez hep odasına gönderiyorsunuz ki?”

“Aman anne, sen de,” dedi annem.

“Bırak canım, görmüyor musun, kasten yapıyor,” dedi babam.

“Bak, söz vermiştin ama,” dedi annem babama.

“Yok canım, önemli değil, hiç önemli değil, kim senin sevmediği yaşlı bir kadını ne de olsa. Ne de-

mek istediğınızı anladım, evime döneceğim, bir daha da beni görmeyeceksiniz!" dedi anneannem.

Annemle anneannem ağlamaya koyuldular. Babam odasına çıktı, ben de bir parça kek aldım.

Annemle anneannem ağlamayı çabucak kestiler.

"Ben gidip rostoya bir bakayım," dedi annem. Sonra da mutfağa gitti. Ben anneannemle yalnız kaldım. Beni dizlerine oturttu, uçağı masaya bırakmamı söyledi. Pervanelerden birini kulağına sokmuştum çünkü. Okulda derslerimin nasıl olduğunu, uslu durup durmadığımı, büyüünce ne olmak istediğimi, çantasındaki şekerlemelerden isteyip istemediğimi sordu. Ben de evet, isterim, dedim.

Anneannemin çantasında çikolatalı ya da karamelli bir sürü şeker vardı. Anneannem çok tatlı ger-

çekten. Annemle babamı da çok severim, ama bana hiç bu kadar şekerleme vermezler. Anneannemin bize daha sık gelmiyor olması çok üzücü.

Yemek saati geldiği için babam yeniden salona indi. Şekerlerin hepsini bitirmiştım, çok tuhaf, ama uçağım da oynamak istemiyordum artık. Ağzım şeker içindeydi, birazcık da karnım ağrıyordu.

“Yemek hazır,” dedi annem.

Salondaki yemek masasına geçtik. Annem çok kıyak bir sofra hazırlamıştı, bir sürü meze vardı, çok sevdiğim mayonezden yapmıştı. Ama bilmem neden, karnım hiç acıkmamıştı. Tabağım da mayonez ve çattalla resimler çiziyordum.

“Hadi bakalım, biraz ye de anneanneni sevindir,” dedi anneannem.

Babam dedi ki:

“Çocuğu zorlamamak gerek. Doktorların hepsi diyor ki...”

“Doktorlar! Doktorlar! Doktorlar ne bilir ki? Ben üç çocuk büyüttüm, hiç sorun yaşamadım!” dedi anneannem.

“Belki kayınvalideniz olmadığı içindir,” dedi babam.

“Rostoyu getiriyorum. Pıtırıcık, çabuk ol, seni bekliyoruz!” dedi annem.

“İyice çiğne,” dedi anneannem.

Yemek sona erdiğinde annem beni hemen yatma-

ya gönderdi. Çok hastaydım. Çok ama çok hastaydım. Tıpkı kuzenim Çakır'ın doğum günü yemeğindeki gibi, Tonton Amcam biraz ciğer ezmesi yememin hiçbir zararı olmayacağını söylemişti, ama olmuştu ya, işte öyle.

Babam gece uyanıp doktoru çağırmak zorunda kaldı. Doktor gelip bir şeyim olmadığını, hazımsızlık çektiğimi, birkaç gün bana diyet yaptırmaları gerektiğini söyledi.

Ama anneannem diyetimi denetlemek için birkaç gün daha bizde kalacağını söylediğinde babam hiç ama hiç hoşnut olmadı sanırım.

"Bu zavallı çocuğa nasıl gıdalar veriyorsunuz bilmem," dedi anneannem.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHYSICS DEPARTMENT
RESEARCH REPORT
SERIES
1961

1961

Goscinny ve Sempé'nin
Editions Denoël
tarafından yayımlanan kitapları

Küçük Pıtırıcık

•

Pıtırıcık Futbolcu

•

Pıtırıcık Kampta

•

Pıtırıcık Pazara Gidiyor

•

Pıtırıcık Satranç Oynuyor

•

Pıtırıcık Tatilde

•

Pıtırıcık'a Bir Öpücük

•

Pıtırıcık'ın Bisikleti

Goscinny ve Sempé'nin
IMAV éditions
tarafından yayımlanan kitapları

Pıtırıcık Bilinmeyen Öyküleri

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 301: THE PHENOMENOLOGICAL TRADITION

LECTURE 1: INTRODUCTION

LECTURER: [Name]

DATE: [Date]

TOPIC: [Topic]

OBJECTIVES: [Objectives]

TEXTS: [Texts]

REFERENCES: [References]

NOTES: [Notes]

DISCUSSION: [Discussion]

ASSIGNMENTS: [Assignments]

EXERCISES: [Exercises]

QUESTIONS: [Questions]

ANSWERS: [Answers]

CONCLUSIONS: [Conclusions]

APPENDICES: [Appendices]

INDEX: [Index]

BIBLIOGRAPHY: [Bibliography]

GLOSSARY: [Glossary]

INDEX: [Index]

BIBLIOGRAPHY: [Bibliography]

GLOSSARY: [Glossary]

INDEX: [Index]

BIBLIOGRAPHY: [Bibliography]

GLOSSARY: [Glossary]

INDEX: [Index]

BIBLIOGRAPHY: [Bibliography]

GLOSSARY: [Glossary]

Goscinny ve Sempé

•

Yaşamöyküleri

&

Yapıtları

René Goscinny

Yaşamöyküsü

Tüm hakları saklıdır. Yayıncısına yazılı izni alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

“14 Ağustos 1926’da doğdum ve hemen ardından büyümeye başladım. Ertesi gün, 15 Ağustos’tu ve hiç dışarı çıkmadık.” Ailesi, tüm eğitimini Buenos Aires Fransız Koleji’nde tamamladığı Arjantin’e göç etti: “Sınıfta gerçek bir soy-tarıyım. Öte yandan, iyi bir öğrenci de olduğumdan, okuldan kovulmadım.” Meslek yaşamına New York’ta başladı.

1950’li yılların başlarında Fransa’ya dönüşüyle birlikte, bir dizi efsanevi kahramana hayat verdi; Goscinny, Jean-Jacques Sempé ile birlikte *Pıtırıcık*’ın maceralarını yarattı ve ünlü öğrencinin başarı kazanmasını sağlayan bir çocuk dili uydurdu. Ardından, Goscinny, Albert Uderzo ile *Asteriks*’i yarattı. Küçük Galyalının başarısı olağanüstü olacaktı. Yüz yedi dile ve lehçeye çevrilen *Asteriks*’in maceraları dünyanın en çok okunan eserleri arasında yer alır. Üretken yazar, aynı zamanda Moris’le birlikte *Red Kit*’i, Tabary ile *Iznogoud*’u, Gotlib ile *Dignodossierler*’i, vb. hazırlamıştır.

Pilote gazetesini idare ederken, çizgi romanı “9. Sanat” seviyesine yükselterek devrim yaratmıştır.

Sinemacı Goscinny ise Uderzo ve Dargaud ile Idéfix Stüdyoları’nı kurmuştur. Çizgi film tarihinin birkaç başyapı-

tını gerçekleştirmiştir: *Asteriks ve Kleopatra*, *Asteriks'in On İki İşi*, *Daisy Town* ve *Daltonların Baladı*. Ölümünden sonra, sinema eserlerinin tamamı için bir C sar  d l  almıştır.

Ren  Goscinny, 5 Kasım 1977'de, 51 yaşında öldü. Herg  şöyle der: "Tenten, Asteriks'in önünde saygıyla eğilir." Kahramanları yaşamaya devam etmişlerdir ve kullandıkları ifadeler gündelik dilimize geçmiştir: "G lgesinden daha hızlı silah çekmek", "kraldan çok kralcı olmak", "k c kken kafasını çarpmak", "sihirli bir formül bulmak", "bu Romalılar ılgın"...

D hi senarist Goscinny, bir yazar olarak yeteneğinin tüm boyutlarını, korkunç dolaplar eviren muzip ocuk *Pıtırıcık*'in maceraları aracılığıyla sunmuştur. Bu da ona şu cümleyi söyletmiştir: "Bu kahramana karşı çok özel bir şefkat besliyorum."

René Goscinny

Yapıtları

Editions Hachette

Astérix, 26 cilt, Goscinny & Uderzo, (Dargaud 1961), 2009.

Editions Albert René

Astérix, 9 albüm, Uderzo (metinler ve desenler)

Goscinny & Uderzo çift imzasıyla, 1980.

*Comment Obélix est tombé dans la marmite du druide
quand il était petit*, Goscinny & Uderzo, 1989.

Astérix et la rentrée gauloise,

Goscinny & Uderzo, 2004

Astérix et la surprise de César,

Goscinny & Uderzo'nun eserinden alınmış
çizgi film den uyarlama, 1985.

Le coup du menhir, (idem), 1989.

Astérix et les Indiens, (idem), 1995.

Astérix et les Vikings, (idem), 2006.

Oumpah-Pah, 3 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Le Lombard 1961), 1995.

Jehan Pistolet, 4 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Lefrancq 1989), 1998.

Editions Lefrancq

Luc Junior, 2 cilt, Goscinny & Uderzo, 1989.

Benjamin et Benjamine, Les Naufragés de l'air,

Goscinny & Uderzo, 1991.

Editions Dupuis

Lucky Luke, 22 cilt, Morris & Goscinny, 1957.

Jerry Spring, La piste du grand nord,

Goscinny & Jijé, 1958, 1993.

Editions Lucky Comics

Lucky Luke, 19 cilt, Morris & Goscinny, 1968, 2000.

Editions Dargaud

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1969, 1998.

Les Dingodossiers, Goscinny & Gotlib, 3 cilt, 1967.

Editions Tabary

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1986 –
12 cilt, Tabary (metinler ve desenler)

Goscinny & Tabary çift imzasıyla.

Valentin le vagabond, Goscinny & Tabary, 1975.

Editions du Lombard

Modeste et Pompon, 3 cilt,

Franquin & Goscinny, 1958, 1996.

Chick Bill, La bonne mine de Dog Bill,

Tibet & Goscinny, 1959, 1981.

Spaghetti, 11 cilt, Goscinny & Attanasio, 1961, 1999.

Strapontin, 6 cilt, Goscinny & Berck, 1962, 1998.

Les Divagations de Monsieur Sait-Tout,

Goscinny & Martial, 1974.

Editions Denoël

Le Petit Nicolas, 5 cilt, Sempé & Goscinny, 1960, 2001.

La Potachologie, 2 cilt, Goscinny & Cabu, 1963.

Les Interludes, Goscinny, 1966.

Editions Vents d'Ouest

Les Archives Goscinny, 4 cilt, 1998.

Editions IMAV

Du Panthéon à Buenos Aires - Chroniques illustrées,
Goscinny, 2007.

Jean-Jacques Sempé

Yaşamöyküsü

Foto: İsmail Tazulu. Türkiye'nin yeni emlakçısı için yolda çalışmamız.

“Çocukken, şamata tek eğlencemdi.”

Sempé 17 Ağustos 1912'de Bordeaux'da dünyaya geldi. Eğitim hayatı iyi geçmedi, disiplinsizlik yüzünden Moderne Bordeaux Koleji'nden kovuldu, hayata atıldı: Bir şarap sim-sarının yanında her işe koşturdu, yaz kamplarında animatörlük yaptı, ofislerde ayak işlerine baktı...

On sekiz yaşında, gönüllü olarak askere gitti, oradan Paris'e uzandı. 1951'de ilk çizimini *Sud-Ouest*'e sattı. Goscinny ile karşılaşması, “gazete çizeri” olarak parıltılı bir meslek yaşamına yeni başladığı zamana rastlar. *Pıtırık*'la birlikte, o zamandan beri hayal dünyamızı kaplayan haylaz çocuklardan oluşan unutulmaz bir portre galerisi oluşturdu. Küçük öğrencinin maceralarıyla eşzamanlı olarak, 1956'da *Paris Match*'da çalışmaya başladı ve birçok dergiye katkıda bulundu.

İlk desen albümü *Hiçbir Şey Basit Değildir* 1962 yılında basıldı. Bunu, kusurlarımıza ve dünyanın kusurlarına şefkatli bir ironiyle bakışını mükemmel biçimde ifade eden mizah başyapıtları olan otuz kadar daha albüm izledi.

Marcellin Caillou, *Raoul Taburin* ve *Monsieur Lambert*'in yaratıcısı olan Sempé'nin, gözlem yeteneğiyle birleşen

müthiş mizah anlayışı kırk yıldır en büyük Fransız çizerleri arasında yer almasını sağlamıştır.

Kendi albümlerinin dışında, Patrick Modiano'nun *Catherine Certitude*, ayrıca Patrick Süskind'in *L'histoire de Monsieur Sommer* adlı kitaplarına da çizerlik yapmıştır.

Sempé, çizimleri *New Yorker* gibi saygın dergilerin kapaklarında yer alan ender Fransız çizerlerden biridir; bugün hâlâ *Paris Match*, *Le Figaro Littéraire*, vs. yayınlarda her hafta okurları gülümsetmeye devam ediyor.

Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri'ni büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu olaya heyecanlanan Sempé, *Pıtırıcık*'ın bu tatil sonrası dönüşüne şaşırды, çok da eğlendi.

Jean-Jacques Sempé

Yapıtları

Editions Denoël

- Rien n'est simple*, 1962.
Tout se complique, 1963.
Sauve qui peut, 1964.
Monsieur Lambert, 1965.
La grande panique, 1966, 1994.
Saint-Tropez, 1968.
Information-consommation, 1968.
Marcellin Caillou, 1969, 1994.
Des hauts et des bas, 1970, 2003.
Face à face, 1972.
Bonjour, bonsoir, 1974.
L'ascension sociale de Monsieur Lambert, 1975.
Simple question d'équilibre, 1977, 1992.
Un léger décalage, 1977.
Les musiciens, 1979, 1996.
Comme par hasard, 1981.
De bon matin, 1983.
Vaguement compétitif, 1985.
Luxe, calme et volupté, 1987.
Par avion, 1989.
Vacances, 1990.
Insondables mystères, 1993.
Raoul Taburin, 1995.
Grands rêves, 1997.
Beau temps, 1999.
Multiplés intentions, 2003.
Sentiments distingués, 2007.

Éditions Denoël / Éditions Martine Gossieaux

Sempé à New York, 2009

Éditions Gallimard

Catherine Certitude, Sempé & Modiano, 1988.

L'histoire de Monsieur Sommer, Sempé & Süskind, 1991

Un peu de Paris, 2001.

Un peu de la France, 2005.